

ZNESVĚTITEL

Paul Finch

ZNESVĚTITEL

Paul Finch

2017

Copyright © 2013 by Paul Finch
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SACRIFICE,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2013,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová a Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2017

ISBN 978-80-7498-208-8

*Pro moji úžasnou ženu Catherine,
jejíž obětavá a neochvějná podpora
mi poskytla pevné základy,
na nichž jsem vybudoval svou kariéru*

1. KAPITOLA

Celý Holbeck by měli vybombardovat.

Tak to viděl Alan Ernshaw. Byl u policie relativně krátce – pouhopouhých deset měsíců –, takže kdyby ho někdo zaslechl pronášet takovou politicky nekorektní poznámku a stěžoval si na něj, měl by se na co vymluvit. Ale šéfové by z něj stejně neměli radost. Z většiny budov v Holbecku, průmyslové čtvrti jen kousek jižně od centra Leedsu, sice zbývaly jen prázdné skořepiny, někdejší viktoriánské řadové domky zchátraly a těch pár stále obývaných částí sestávalo z ponurých slepých uliček zanesených odpadky a posprejovaných graffiti, ale policajti si takovéhle věci neberou osobně. Anebo by aspoň neměli.

Ernshaw zazíval a poškrábal se na zaschlém říznutí na hladce oholené tváři.

Ve vysílačce zapraskalo. „Trojka volá 1762.“

Ernshaw zase zívl. „Mluvte.“

„Co tam s Keithem děláte?“

„No, řekněme, že nebaštíme u svátečního stolu krocana.“

„Vítejte v klubu. Poslyšte, jestli nemáte nic jiného na práci, zajeli byste se mrknout do Kempovy prádelny na Franklyn Road?“

Ernshaw byl z Harrogate, města nějakých pětadvacet kilometrů severně od Leedsu, a ještě se v rozlehlé metropoli Západního Yorkshiru pořádně nevyznal, a tak se tázavě podíval po konstáblu Keithovi Rodwellovi, shrbeném u volantu.

Rodwell, ostřílený veterán, který u sboru sloužil už dvacet let, přikývl. „Tak tři minuty.“

„Za tři minuty jsme tam,“ ohlásil Ernshaw do vysílačky.

„Díky.“

„O co jde?“

„Je to tak trochu záhada. Zavolal nám anonym, že prý tam najdeme něco zajímavého.“

Rodwell to nijak nekomentoval a otočil vůz do protisměru.

„To je všecko?“ zeptal se Ernshaw udiveně.

„Jak říkám, je to záhada. Hovor přišel z telefonní budky v centru. Žádná jména, nic dalšího.“

„Zní to jako kecý, ale nic jiného na práci takhle o Vánocích ráno nemáme.“

„To je dobře, dík. Konec.“

Nebylo jen vánoční ráno, bylo zasněžené vánoční ráno. Dokonce i úzké ztichlé ulice Holbecku najednou působily idylicky. Oprýskané fasády budov a zrezivělé kostry vraků pokrývala měkká bílá peřina. Nad vytlučеныmi okny a zejícými dveřními otvory se třpytily špičáky rampouchů. Čerstvá sněhová pokrývka, která halila silnice a chodníky, byla neporušená, jen tu a tam ji protínaly otisky pneumatik. Kolem skoro nic nejezdilo a chodce aby pohledal, ale co taky čekat

pěťadvacátého prosince před devátou ráno – touhle dobou se venku potulují jen blázni jako Ernshaw a Rodwell.

To si aspoň mysleli.

„Něco zajímavého...“, zamyslel se Ernshaw nahlas. „Co by to mohlo být?“

Rodwell pokrčil rameny. Mluvil nanejvýš jednoslabičně, a když byl pohroužen v myšlenkách jako teď, nedalo se doufat ani v to.

„Parta feťáků nebo tak něco?“ nadhodil Ernshaw. „Squatteři? Jestli jo, tak už nejspíš umrzli. V noci bylo nejmíň minus deset.“

Rodwell zase jen pokrčil rameny.

V Kempově přádelně se dřív zpracovával len, ale už před téměř dvaceti lety ji zavřeli a byla jen zchátralou připomínkou dávno minulých časů prosperity. K nebi se pořád tyčil vysoký osmiboký komín, čtvercová okna táhnoucí se v uniformních řadách přes omšelé průčelí byla z valné většiny pořád zasklená a všechny vchody zajištěné řetězy, ale jak to tak u opuštěných staveb bývá, kdyby se někdo chtěl vloupat dovnitř, nedalo by mu to velkou práci.

Pod pneumatikami policejního vozu křupal sníh. Zamířili k parkovišti na jižní straně přádelny. Budova nad nimi pochmurně čněla proti bělavé zimní obloze. Červené cihly, ze kterých byla vystavěna, pokrýval nános sazí. Okapy a trubky, které ještě nepopadaly, se pod tlustou vrstvou sněhu prohýbaly. Na první pohled působilo místo liduprázdňe, jenže přádelna byla ohromná; k hlavní budově, kde svého času mohla pracovat tisícovka dělníků, přiléhaly různé přístavby. Jak se kolem plazili šnečím tempem, Ernshawovi došlo, že najít tady „něco zajímavého“ jim potrvá celou věčnost.

Zvedl si vysílačku k ústům. „1762 trojce.“

„*Mluv, Alane.*“

„Jsme u přádelny. Zatím nikde nic neobvyklého. Zjistili jste o tom volajícím něco víc?“

„*Ne, Alane. Možná je to jen nějaký spratek, co nemá nic lepšího na práci, ale bude lepší to prověřit.*“

„Jasně,“ přitakal a pro sebe si zamumlal: „Ale nejspíš to chvíli potrvá.“

Objížděli zchátralou budovu kolem dokola a pneumatiky jim co chvíli podkluzovaly na zmrazcích. Ernshaw stáhl okénko. Venku byl třeskový mráz – sníh byl pořád suchý a nadýchaný jako prach –, ale i když nic podezřelého nevidí, třeba něco zaslechnou.

Nebylo slyšet vůbec nic, což působilo kapku znepokojivě.

O Vánocích ráno by sice měl vládnout hluboký poklid, ještě přitlumený čerstvě napadaným sněhem, jenže ticho obestírající Kempovu přádelnu bylo tak nějak zvláštní; zdálo se křehké, jako by se mohlo každou chvíli roztřístit.

Zahýbali za jeden roh za druhým a prohlíželi si prázdně civějící okna, cihlové zdi, věkovité trubky a zrezivělá požární schodiště. Vozu to pořád klouzalo, od kol odlétával sníh. Projeli spojovací silničkou k řadě prázdných garáží, jejichž střecha z vlnitého laminátu se po letech chátrání propadla. Před sebou spatřili vchod do budovy.

Rodwell sešlápl brzdu zlehka, ale vůz stejně pár metrů klouzal, než zastavil.

Vchod ve výklenku nad třemi širokými schody vypadal na služební. Dveře už vzaly zasně, možná ležely pod vrstvou sněhu. Ale soudě podle omlácené zárubně si cestu dovnitř

někdo prorazil násilím, a už před nějakou dobou. Za vstupem vládla tma jako v pytli.

„2376 trojce,“ řekl Rodwell do vysílačky.

„*Mluv, Keithi.*“

„Pořád jsme u Kempovy přádelny. Jsou tu stopy po násilném vniknutí.“

„*Chcete posily?*“

„Zatím ne. Vypadá to dost staře.“

Vystoupili, navlékli si rukavice a zapnuli si tlusté zimní bundy až ke krku. Ernshaw si urovnal čepici, Rodwell zamkl vůz. Vyšli po schodech a rozháněli tmu kužely baterek. Ernshaw měl dojem, že cosi zaslechl – snad smích –, ale trvalo to jen kratičce a ozvalo se to z velké dálky. Podíval se po Rodwellovi, ale z nehybného výrazu jeho podobané tváře poznal, že ten nic neslyšel. Ernshaw si sám nebyl úplně jistý, a tak se o tom radši nezmínil. Ohlédl se. Tahle část pozemku byla obehnaná vysokou zdí. Auto parkovalo hned u ní, kousek za ústím spojovací silničky. Kromě kolejí, které vyjelo, byl sních všude kolem neporušený. Ale hustě sněžit přestalo teprve před dvěma hodinami, takže to neznamenal, že tu v noci nikdo nebyl.

Bok po boku vešli s baterkami v ruce dovnitř a rázem se museli rozhodnout, kudy dál. Přímo před nimi stoupalo schodiště nahoru do tmy, napravo se táhla chodba, pruhovaná jako zebra matným světlem z oken v přízemí, a nalevo se rozkládal otevřený prostor, nejspíš některá z bývalých dílen. Napřed zamířili právě do ní, přejížděli kužely baterek sem a tam a prohlíželi si holé cihlové zdi a vysoký strop, ze kterého už většinou opadala omítka a zpod ní vykoukly trámy připomínající kostru. Visící potrhané kabely se kroutily

jako tropické liány. Na asfaltové podlaze se povalovala prkna a rozbité dlaždičky. Tu a tam z ní nebezpečně trčely zrezivělé pozůstatky strojů. Navzdory kousavému mrazu to tu nakysle páchlo plesnivinou. Jejich kroky se nejspíš rozléhaly celou obří budovou.

Zastavili se a napínali sluch, ale všude vládlo ticho.

„Tohle nemá cenu,“ řekl Ernshaw rozladěně. „To je ti jasný, ne?“

„Asi nemá,“ přitakal Rodwell a svítil baterkou do každého kouta. Od chvíle, kdy obdrželi to hlášení, působil odhodlaněji než obvykle, což Ernshawa zaujalo. Keith Rodwell dělal policajta tak dlouho, že spoléhal na svoje vytríbené instinkty. Soudě podle jeho momentálního chování upřímně věřil, že se tu děje něco nepatřičného.

„Tak jo, nechám se poddat,“ řekl Ernshaw. „Co tu podle tebe najdeme?“

„Nerozčiluj se. I kdyby si z nás někdo vystřelil, tak ho zkusíme načapat.“

„Keithi... je vánoční ráno. Proč by někdo...“

„Pšššt!“

Ernshaw taky zaslechl táhlé zaskřípění přicházející odněkud shora. Podívali se v šeru jeden na druhého a našpicovali uši.

„Vem to nahoru tamhle po schodech,“ zašeptal Rodwell a tiše vykročil přes dílnu. „Já projdu dozadu a zkusím se tam dostat jinudy.“

Ernshaw se vrátil ke dveřím, kterými vstoupili dovnitř. Podíval se po autě; stejně jako předtím se u něj nic nedělo. Pak vykročil po schodech. Snažil se jít tiše, ale jeho kroky se schodišťovou šachtou stejně rozléhaly. V prvním patře se

nacházela další prostorná dílna. Zdaleka ne všechna okna byla zabetonována, ale špinavé skleněné tabulky propouštěly slabé zimní světlo jen skrovně. Přesto rozeznal prostor zvící hangáru táhnoucí se přes celou šířku budovy, ve kterém se válely bedny a převrácené pracovní stoly a ježil se les ocelových sloupů.

Zaváhal a sevřel v dlani rukojeť obušku. Loni touhle dobou byl ještě naivní studentík na Hullské univerzitě, a tak se nezdráhal přiznat si, že nejenže je pěkný opruz pracovat o vánočním svátku – téhle otravné povinnosti byli většinou ušetřeni jen starší ženatí poldové –, ale ještě horší je trávit ho prohledáváním útrob strašidelné vymrzlé ruiny.

Při hlasitém zapraskání ve vysílačce sebou škubl.

Zaburácel z ní hlas dispečera vydávajícího pokyny dalším hlídkám. Naštvaně stáhl zvuk.

Šel dál a jeho oči se přizpůsobovaly přišeeří. Tak čtyřicet metrů před ním se otevíral průchod do nějaké menší místnosti. Její zadní cihlovou stěnu bůhvíproč zalévalo zelené světlo.

Zelené?

Že by barevná svíčka? Nebo lampión?

Za dveřmi se mihla postava a Ernshaw znehybněl.

„Hej,“ řekl polohlasem. Pak hlasitěji křikl: „Hej!“

Rozeběhl se, obušek v ruce a připravený k úderu.

Když vběhl do místnůstky, nikdo v ní nebyl. Uviděl, že podivně zbarvené světlo má na svědomí kus plesnivé zelené látky přetažený přes okno. V podlaze zel otvor, kterým sestupovaly dolů schůdky – vnitřní únikový východ, samá zrezivělá ocel a nýty – a o kus dál stoupalo schodiště do dalšího patra. Bylo uzoučké, člověk běžných proporcí by se na něj

horko těžko vešel, aniž by se musel natočit bokem. Ernshaw se zadíval nahoru a spatřil tam slabě prosvítat denní světlo. I když nic neslyšel, nebylo těžké představit si, že tam někdo číhá a taky napíná sluch.

„Alane?“ ozvalo se.

S přidušeným výkřikem se otočil.

Z otvoru v podlaze na něj zíral Rodwell. Přesněji řečeno zíral na vytažený pendrek.

„Byl už jsi...“ Ernshaw se ohlédl po schodišti a dál poslouchal. „Byl už jsi tady? Myslím, jestli už jsi sem nahoru přišel a pak ses zase vrátil dolů.“ Rodwell zavrtěl hlavou a vynořil se z únikového východu celý. „Měl jsem pocit, že jsem někoho zahlídnul...“ Když se teď nad tím Ernshaw zamyslel, už si tou „postavou“ vůbec nebyl tak jistý. Že by to byl jen stín, který rozpohyboval světlem baterky? „Možná se mi to jenom zdálo...“

Rodwell taky vzhlédl nad schodiště. Pak po něm beze slova vykročil vzhůru; měl co dělat, aby svou mohutnou postavu mezi stěnami propasíroval.

Ernshaw ho následoval a ve stísněném prostoru se necítil ani trochu dobře. Další patro bylo rozděleno do malých místností propojených chodbami. Skoro žádná okna nebyla zabeďněná, jenže celkově jich bylo málo, a tak tu vládlo pohřební šero.

Než se pustili do prohledávání, Rodwell roztáhl zaprášenou žaluzii a vyhlédl škvírou ven na dvůr. Teprve kapku se zpožděním jim oběma došlo, že pokud je to důmyslná léčka s cílem odvést jejich pozornost a ukrást policejní vůz, skočili dotyčným na špek. Ale auto stálo na svém místě a ve sněhu kolem nebyly kromě jejich stop žádné další. Takhle z výšky

dohlédli i do okolních ulic, nebo spíš do toho, co z nich zbývalo. Řadové domky na jižní straně Kempovy přádelny už stihla demolice, ale pod sněhovou pokrývkou se rýsovaly jejich rovnoběžné základy.

Nikde kolem nebylo ani živáčka. Nejbližší obydlené domy, dva činžáky ze sedmdesátých let, stály asi tři sta metrů daleko za vysokou, sněhem zapadanou hromadou šrotu a v jejich oknech zářilo jen pár světýlek, křiklavě barevných vánočních žároveček.

„Trojka volá 2376,“ ozvalo se z Rodwellovy vysílačky.

„Mluvte,“ řekl a spustil žaluzii.

„Objevili jste na Franklyn Road něco?“

„Zatím ne. Ale pořád hledáme.“

„Keithi, seržant Roebuck vám vzkazuje, ať tím neztrácíte moc času. Jestli si z nás jenom vystřelila nějaká omladina, nechte to být. Kupí se nám tu další práce.“

„Rozumím.“

„Takže to balíme?“ zeptal se Ernshaw s nadějí v hlase.

„Ne,“ odvětil Rodwell.

Vykročili hlavní chodbou, nakoukli do prvních dveří a spatřili za nimi místnost, která asi sloužila jako kancelář. Uprostřed se ve slabém světle rýsovala kartotéční skříňka, z níž se draly ven papíry. Ernshaw vešel dovnitř a hrst jich zvedl; byly to staré zažloutlé rozpisy služeb a pracovní výkazy s oslíma ušima. Odhodil je a prošel do další kanceláře, úplně stejné. Vandalové tu načmárali na zdi všemožné vzkazy.

„Jo, nějaká omladina tu byla,“ konstatoval. „Sprostáci jedni. Jen se na to koukni: *Mladší ségra mi ho poprvý vykouřila. Za pětku ti ho vyhulí taky.* A je u toho dokonce telefonní číslo. Každý den se udělám do máminejch spodár – a teď už

je zase v jináci. Do prdele.“ Když se nedočkal odezvy, ohlédl se.

Rodwell s ním v místnosti nebyl.

Ernshaw se vrátil ke dveřím a nakoukl do kanceláře s registračkou; Rodwell nebyl ani tam.

„Keithi?“ oslovil ho.

Za sebou zaslechl kroky. Prudce se otočil, ale nikde nikoho neviděl. Z protější strany místnosti však vedly pootevřené dveře.

Nebyly předtím zavřené?

Došel k nim a zničehonic ho přepadl pocit, že v sousední místnosti někdo je. Zase vytáhl obušek a otevřel dveře dokořán. Za nimi se táhla opuštěná chodba, do které se z pozotvřených dveří zdemolovaných kanceláří hrnul odpad.

„Keithi?“

Pořád žádná reakce.

Ernshaw chodbou vykročil. Na konci narazil na schody nahoru, byly ale jen krátké a vedly k zavřeným dveřím, pod kterými prosvítalo denní světlo.

„Keithi? Jsi tam?“

Pořád nic.

Pomalů po schodech stoupal, šel natočený bokem, aby viděl před sebe i za sebe. Dveře snadno povolily a za nimi se rozkládala zatím největší kancelář – dobrých dvanáctkrát deset metrů, honosná úřadovna, kterou nejspíš obýval nějaký šéf. Měla několik velkých oken a všechna byla pořád zasklená, nikde žádné bednění ani zelená látka. Na zdech dokonce zůstaly tapety, i když prkna na podlaze byla místy uvolněná a některá se zohýbala a trčela vzhůru. Po nábytku už tu nezůstalo ani památky, na zemi se povalovalo jen něko-

lik uvolněných cihel a v jednom rohu bůhvíproč stálo kolečko plné ztvrdlého betonu a o něj se opíral krumpáč a perlík.

Nic z toho ale Ernshawa nezaujalo tolik jako cosi u protější stěny.

Zamířil k tomu.

Vypadalo to na nově postavenou zeď – dva metry široký obdélník od podlahy skoro až ke stropu. Z původní stěny někdo strhal tapetu a pobořil ji a vzniklý otvor zazdil novými, nažloutlými cihlami. Ernshawovu pozornost ale upoutalo hlavně to, co viselo uprostřed zdi: bílý arch papíru se vzkazem napsaným šarlatovými písmeny. Papír zářil novotou, a když ho Ernshaw ze zdi sundal, zjistil, že k ní byl přichycen kousky lepicí hmoty. Ta byla měkká a taky očividně nová.

Vzkaz byl zřejmě natištěn na nějaké moderní domácí tiskárně. Stálo v něm:

HOU, HOU, HOU

Ernshawovi se naježily krátké vlasy. Možná je to jenom připitomělý pubertální vtípek. Ale cosi – nejspíš skutečnost, že papír do téhle dlouho zanedbávané ruiny přibyl teprve nedávno – ho přimělo k úvaze, že to možná stojí za prověření. O krok ustoupil a prohlížel si zeď. Rozhodně byla mnohem novější než zbytek budovy. Dole ze škvíry mezi cihlami trčely dva zašpičatělé kusy tmavého dřeva, nejspíš nějaká pomůcka, aby zeď stála rovně.

Někdo mu poklepal na rameno.

Ernshaw se otočil jako na obrtlíku. „Do prdele!“ vyhekl.

„Co to je?“ zeptal se Rodwell.

„Přestaň mě takhle lekat!“ Ernshaw mu podal papír. „Nevím. Viselo to tady na zdi.“

Rodwell se napřed podíval právě na zeď. „Vypadá nově.“

„Jo, taky bych řekl. Ale... asi to tu různě opravujou, aby jim to nepadlo na hlavu, ne?“

„Už dvacet let ne.“ Rodwell sklopil oči k papíru a pak je zase zvedl ke zdi. „Tohle je krb. Nebo býval. Nejspíš napojený na nějaký venkovní komín.“

„No tak ho někdo zazdil,“ konstatoval Ernshaw. „Zazdít starej krb není trestný, nebo snad jo?“

Rodwell si ještě jednou přečetl vzkaz.

HOU, HOU, HOU

„Kristepane,“ vydechl. „Panebože na nebesích!“

Mrskl sebou rychleji, než u něj Ernshaw kdy viděl, odhodil papír a podřepil k těm dvěma polínkům vykukujícím zpod cihel. Ernshaw se k nim taky sehnul, aby si je pořádně prohlédl – a zničehonic mu došlo, na co se to vlastně dívá. Na poškrábané špičky bot.

Rodwell sáhl po krumpáči, Ernshaw po perlíku.

Vší silou se pustili do nově postavené zdi. Odolávala jim, ale úporně do ní bušili dál; přestali, jen aby Rodwell zavo-

lal posily a záchranku a Ernshaw si rozeplnul bundu a shodil čepici. Hekali a potili se, ale neúnavně vytloukali maltu a po několika minutách zeď konečně začala povolovat. Opatrně vytahovali uvolněné cihly a chránili si oči před odletujícími úlomky. Kousek po kousku zeď rozebírali a odkrývali, co je za ní. Ale ze všeho nejdřív je udeřil do nosu puch.

Ernshaw začal dávit a musel si přes nos a pusu připlácnout dlaň. Rodwell se oháněl krumpáčem tím úporněji a rozbíjel další a další zdivo.

Pak celí udýchaní o krok poodstoupili a rozháněli rukama zvířeny prach. Z odporného pachu se jim zvedal žaludek.

„Panebože,“ vydechl Rodwell, když zaostřil pohled na to, co odkryli.

Postava se držela vzpřímeně, ale jen díky tomu, že visela za zápěstí v okovech uchycených nad hlavou. Rozklad postoupil do toho stadia, kdy už nebylo na první pohled zřejmé, jestli jde o hnijící lidské tělo, nebo voskovou figurínu; pleť získala barvu na půl cestě mezi nechutně žlutou a plesnivě zelenou. Býval to muž v letech – tolik bylo zřejmé z rozježených bílých vousů na propadlých tvářích. Byl vyhublý na kost a ten dojem ještě umocňovalo špinavé plandavé oblečení. Červená tunika lemovaná šedivou kožešinou na něm visela v páchnoucích záhybech, předek červených kalhot měl ztvrdlý zmrzlou močí, nohavice zastrkané do přehnaně velkých holínek.

Objevit mrtvolu v rozkladu nebyla až tak mimořádná událost ani pro policejního nováčka jako Ernshaw. Ten to dokonce na rozdíl od některých jiných policajtů snášel docela dobře – tedy až doteď.

Jakkoli to bylo nepatřičné, rozchechtal se. Skoro se zalýkal smíchy.

„S-Santa,“ vykoktal.

Rodwell se po něm nepřítomně ohlédl.

„Já se poseru – Santa!“ Ernshaw se chechtal dál, i když po veselí nebylo v jeho skelném pohledu ani stopy. „Pod kominem na něj asi nečekaly žádný hodný děcka, jenom banda zlobilů...“

Rodwell se vrátil pohledem k mrtvému a vybavil se mu vzkaz na papíře: *Hou, hou, hou*. Všiml si, že muž má přes holo zvrásnělou lebku přetaženou červenou kápi se špinavou kožešinou.

„Kristepane,“ zašeptal. Mrtvý měl ve tváři ztýraný výraz, vypoulené oči připomínaly kuličky na hraní, rysy mu ztuhly v křečovitém šklebu. „Toho chudáka zazdili zaživa.“

2. KAPITOLA

MANIAK Z DÁLNICE M1

**POLICIE
PŘIZNÁVÁ,
ŽE NEMÁ
VODÍTKA**

Jestli se může upoutávka na novinovém stánku vysmívat, tak téhle se to úspěšně dařilo.

Detektiv seržant Mark „Heck“ Heckenburg si ji prohlížel z okna svého fiatu, zatímco na křižovatce čekal na zelenou.

Po příčné silnici svištěla auta lidí vracejících se v únorový večer domů z práce. Těžký zimní sníh už z větší části roztál, ale v příkopech se pořád povalovaly špinavé přemrzlé kusy.

Heck vyrazil s fiatem kupředu a za jízdy pokukoval po navigaci. Milton Keynes není malá obec, žije tu asi dvě stě tisíc lidí, a stejně jako u většiny „nových sídel“ – aglomerací úmyslně zbudovaných, aby poskytly útočiště lidem po druhé světové válce, která proměnila řadu britských měst v doutnající trosky – se i tady zdálo, že se předměstí táhnou donekonečna. Po půlhodině jízdy se konečně po levé straně vynořilo ústí Wilberforce Drive. Zahnul tam a projížděl zvláště tichou středostavovskou ulicí – i když v nynější atmosféře strachu byly po setmění stejně tiché skoro všechny, zejména v místech jako Milton Keynes, která leží blízko dálnici M1.

Ulici lemovaly dvojdomky, uhnížděné za nízkými cihlovými zídkami nebo živými ploty. Všechny měly zahrádky a dlážděné příjezdové cesty. Většinou už u nich parkovala auta a závěsy v oknech byly zatažené. Když Heck dojel k číslu 18, zastavil na protější straně ulice a vypnul motor.

A pak už jen čekal. Bylo mu jasné, že se brzo ochladí, a tak si zapnul koženou bundu a navlékl rukavice. Dům číslo 18 na Wilberforce Drive působil naprosto nevinně. Oknem v přízemí se linulo vlídné narůžovělé světlo. O vrata garáže se opíral dětský skateboard. Na trávníku se dokonce tyčil zbytek sněhuláka.

Heck vytáhl z palubní přihrádky svoje poznámky a nahlédl do nich. Ano – právě tady, v čísle 18 na Wilberforce Drive bydlí Jordan Savage, třiatřicetiletý ženatý muž, který vede místní zahradnické centrum. Místo působilo domácky a zdaleka ne tak výhrůžně, jak Heck čekal. Prostě vyjít

po schodech a zaklepat na dveře by mělo být snazší než obvykle – na takovýchhle místech policajti obvykle nedostávají do zubů. Jenže Heck pořád nevěděl jistě, jestli je na správné stopě.

Když ale bude trčet za volantem, tak to nezjistí. Než stačil otevřít dveře auta, otevřely se jiné – ty do domu číslo 18. Vyšel z nich muž. Nemohl být nikdo jiný než Jordan Savage; Heck ho snadno poznal podle mohutné, skoro metr devadesát vysoké postavy a taky podle ježatých zrzavých vlasů. Takhle zblízka byl navíc Savage nezaměnitelný i podle pronikavých modrých očí.

Měl na sobě džíny, svetr a těžkou nepromokavou bundu. Heck ho pozoroval, jak přenáší skateboard stranou, vytahuje z kapsy klíč a odemyká garážová vrata. Uvnitř parkovalo zelené Mondeo Sport. Poznávací značka seděla – odpovídala vozu, který upoutal pozornost dopravní hlídky, takže ho v onu deštivou říjnovou noc zastavila. Motor mondea naskočil, reflektory se rozsvítily a Savage se rozjel po příjezdovce. Nezdálo se, že by si Hecka usazeného v zaparkovaném voze všiml; vydal se po Wilberforce Drive doprava a mířil ke křižovatce s hlavní silnicí. Heck ho nechal poodjet o nějakých sto metrů, pak taky nastartoval a vyrazil za ním.

Sledovat podezřelého není nikdy snadné, a tím spíš když to děláte neoficiálně, ale Heck s tím měl bohaté zkušenosti. Když najeli na hlavní silnici, držel se za mondeem ob tři auta – dost daleko, aby neupoutal pozornost, a přitom dost blízko, aby sledovaného neztratil z očí. Ale stejně ho zaskočilo, když po čtyřech kilometrech Savage zničehonic odbočil doleva a vnořil se do další obytné čtvrti.

Tahle nebyla zdaleka tak útulná jako ta předchozí. Stály

tu obecní domky – místy řady bytovek tu a tam přerušené veřejnými průchody, místy samostatná stavení s brankami visícími na polámaných pantech. Ale hlavní dopravní tepna se jmenovala Boroughbridge Avenue a to znělo Heckovi povědomě. Ani nepotřeboval nahlížet do poznámek, aby se rozpomněl, že tu bydlí Jason Savage, Jordanův bratr-dvojče.

Mondeo zastavilo před domem se dvěma byty. Jordan nevystoupil a z výfuku se dál hrnul kouř. Heck zpomalil a zastavil o kus dál. Podle záblesku světla bylo znát, že se dveře k hornímu bytu otevřely a zase zavřely. Po úzkých betonových schodech seběhla mužská postava.

Ani na vzdálenost padesáti metrů se nedalo přehlédnout, jak jsou si ti dva podobní. Jason Savage, který se živil jako automechanik, měl na sobě pracovní bundu a pod ní nejspíš černou kombinézu. Taky měřil skoro metr devadesát a měl ježaté zrzavé vlasy. Nasedl do mondea ze strany spolujezdce a auto se zase dalo do pohybu. Heck zůstal na místě a čekal, jestli se otočí do protisměru, ale z obytné čtvrti se zřejmě dalo vyjet i jinudy – mondeo pokračovalo ulicí dál, až mu zmizelo za zatáčkou.

Vyrazil za ním. Tohle by mohlo být lepší, než čekal – anebo se z toho taky nemusí vyklubat vůbec nic. Nebylo by to poprvé, kdy si dva bráchové vyjedou do hospody zaházet šipky. Když se před ním za zatáčkou vynořila křižovatka ve tvaru písmene T, na okamžik znervózněl.

Rozhodl se spolehnout na štěstí, zahrnul doprava a sešlápl plynový pedál. Brzo se kolem něj z obou stran sevřely stromy – projížděl veřejným lesoparkem –, což nevypadalo moc slibně, ale vzápětí je vystřídaly vysoké ploty průmyslového areálu a padesát metrů před sebou spatřil křižovatku.

Na semaforu svítila červená a čekalo u něj jediné auto. Heck zrychlil a ke své úlevě v něm poznal mondeo. Ocitne se teď sice hned za ním, ale to se nedá nic dělat. Policejní instinkt, který si vypěstoval vyšetřováním tolika kriminálních případů (anebo „představivost“, jak to nazývala superintendantka Gemma Piperová), mu našeptával, že je něčemu na stopě.

Sotva se k mondeu přiblížil, naskočila na semaforu zelená a auto zahnilo doleva. Heck zabočil za ním, ale trochu zpomalil. Ocitli se na hlavní ulici lemované z obou stran obytnými domy, obchody a hospodami. Doprava tu zhoustla. Heck ještě trochu zpomalil a pustil před sebe pár vozů. Jordan Savage si razil cestu centrem Milton Keynes, suverénně kroužil po kruhových objezdech a vypořádal se s jednosměrkami, jako by se tu vyznal i poslepu. Heck nebyl místní, dokonce Milton Keynes ani nikdy nenavštívil, dokud sem před šesti měsíci poprvé nepříjel v rámci vyšetřování, takže to pro něj bylo náročnější, ale naštěstí se mu nepostavil do cesty úhlavní strašák nenápadného sledování – semafor nebo stopka, které by ho odřízly od sledovaného vozu. V jednu chvíli už se to při dojezdu na rušnou křižovatku málem stalo, ale Jordan na bílé čáře zabrzdil, ačkoli by se do mezery mezi vozy v příčném směru vešel, kdyby šlápl na plyn.

Heck byl v tu chvíli jen ob jedno auto za ním. Taký zpomalil a zastavil, shodou okolností přímo u rozměrné vývěsky organizace Stop kriminalitě. Kromě různých užitečných telefonních čísel, včetně přímé linky do hlavní vyšetřovny v Milton Keynes, se na ní vyjímal velký policejní portrét takzvaného „Maniaka z M1“ – strašidelná postava s goriláckými nahrbenými rameny, černou kapucí staženou skoro až k očím, do kterých padala ofina, a límcem zapnutým na zip

a vytaženým až k nosu. Ve žlutavém světle pouličních lamp se nedaly pořádně rozeznat barvy, ale za denního světla by ty oči byly jasně modré a ofina mrkově rezavá. Aby to policejní kreslíř zdůraznil, vybarvil jen tyhle části těla a zbytek nechal černobílý.

Heck následoval mondeo přes křižovatku. Auto, které je oddělovalo, zahnulo doleva, ale mondeo pokračovalo rovně a vjelo do úzké ulice mezi průmyslovými objekty oběhnanými vysokými zdmi. Brzo je vystřídaly omšelé činžáky; na chodnicích se před nimi povalovaly střepy, parkovací místa zabíraly vraky aut. Heck zpomalil, jak jen to šlo, aniž by přitom ztratil mondeo z očí. Jelo sto metrů před ním a najednou odbočilo doprava a zdálo se, že sjíždí po rampě kamsi dolů.

Heck popojel o nějakých padesát metrů, zajel k chodníku a zastavil. Popadl z palubky vysílačku, stáhl zvuk a zastrčil si ji do vnitřní kapsy bundy. Pak vystoupil z vozu a zbytek cesty došel pěšky. Rampa se stáčela pod věžák, který se podle zrezivělé cedulky jmenoval Fairwood House. Heck začal sestupovat dolů a držel se těsně u stěny po své pravici. Dole se zastavil a čekal, až jeho oči přivyknou přítmi. Pozvolna se před ním vynořil labyrint podzemního parkoviště. Neosvětlené uličky se vinuly mezi betonovými sloupy a mezi řadami dřevěných vrat s visacími zámky. Mondeo nikde neviděl.

Vrátil se po rampě nahoru, nasedl do fiatu a uvolnil ruční brzdu. Nejradši by dolů tiše sjel na volnoběh se zhasnutými světly, jenže kdyby se cestou potkal s bratry Savageovými, působilo by to nadmíru podezřele. A tak se choval co možná nejnorněji a vyrazil dolů se zapnutým motorem, jako by prostě hledal parkovací místo. Projížděl parkovištěm a zahý-

bal do jedné uličky za druhou. Všiml si, že odtud vede víc výjezdů – některé byly zamřížované, jiné ne. Sledované auto mohlo už dávno nepozorovaně odjet; možná si Savageové všimli, že se jim někdo pověsil na paty, a využili podzemní parkoviště, aby ho setřáslí. Když zahrnul do další uličky mezi řadami zamčených garážových vrat, zahlédl na jejím konci mihotavé oranžové světlo.

Oheň?

Popojel ještě o čtyřicet metrů, zaparkoval a dál vyrazil pěšky. Světlo ohně se odráželo od stěny na konci uličky. Když ušel posledních pár metrů a nakoukl doprava, uviděl parkovací místo, kde dva otrhaní staří muži pálili v rezavém barelu odpad. Měli prošedivělé rozježené vousy, a když se jeden z nich ohlédl, Heck spatřil vychrtlou lasiččí tvář s bezzubými ústy.

V duchu zaklel.

Schlíple se vrátil k fiatu. Ti parchanti Savageové mu nějak vyklouzli. Strčil klíč do zapalování a vtom ho zalilo jasné světlo. Zezadu se k němu blížily reflektory vozu.

Svezl se na sedadle tak nízko, že vozidlo projíždějící kolem neviděl. Ale když ho minulo a on vykoukl, spatřil mondeo. Dojelo na konec uličky a zahrnulo doleva. Heck vyskočil a rozběhl se za ním. Na další křižovatce uliček zase zabočilo doleva. Uháněl za ním a po čele se mu řinul pot. Na dalším rohu zjistil, že mondeo zastavilo asi o třicet metrů dál, u další řady zamčených garáží. Bratři Savageové vystoupili a tlumenně se spolu bavili.

Heck se přitiskl k betonové zdi a zaposlouchal se. Zdálo se mu, že zaslechl slovo „dodávka“, a ruka mu bezděky sjela k vysílačce, ale udržel se a nesáhl po ní. Zariskoval a zno-

vu vyhlédl zpoza rohu. Jason Savage nasedl za volant mondea a nastartoval. Jordan Savage přikročil k nejbližší garáži, odemkl si úzká postranní dvířka a zmizel uvnitř.

Heck se přímo chvěl vzrušením.

Za několik minut se Jordan Savage vynořil převlečený do černých nepromokavých kalhot a černé bundy s kapucí. Okénkem mondea bratrovi něco podal – vypadalo to na pistoli. Heck ji pořádně neviděl, ale při všech osmi vraždách Maniaka z M1 použil pachatel Ruger Mark II.

Jordan Savage se vrátil do garáže a zavřel za sebou dveře. Mondeo poodjelo asi o dvacet metrů. Vzápětí Savage zevnitř otevřel hlavní vrata garáže. Tmu prořízlo světlo reflektorů a z garáže se vynořil vůz. Heck drtil betonový roh tak úporně, že si div nerozedřel prsty do krve. Když rozeznal bílou dodávku, rychle ucukl mimo dohled, vytáhl z kapsy vysílačku a zesílil zvuk.

„Detektiv seržant Heckenburg Sieře šest, přepínám.“

„*Mluvte, seržante,*“ ozvalo se energicky.

„Naléhavá zpráva. Okamžitě potřebuju posily. Podzemní parkoviště Fairwood House. Pošlete sem, kolik jednotek můžete, a zablokujte všechny výjezdy, ale nenápadně. A taky tu chci speciální ozbrojenou jednotku.“

„*Mohl byste to zopakovat, pane?*“

Heck se snažil mluvit co nejtíšeji. „Obratem mi sem pošlete speciální ozbrojenou jednotku. A vedoucí vyšetřovatele: inspektora Huntera a vrchního superintendanta Humphreyse. Sleduji dvě osoby, které podezírám z vražd na M1, takže ty posily potřebuju okamžitě – teď hned!“

Zpráva se bleskově roznesla po vlnách a Heck vysílačku zase ztlumil. Odběhl zpátky ke svému vozu, nasedl dovnitř,

uvolnil ruční brzdou a nehlučně se rozjel. Když dorazil na konec uličky, zase brzdou zatáhl, příkradl se k rohu a znovu se odvážil vykouknout, co podezřelí dělají.

Bílá dodávka stála za mondeem, od obou výfuků se kouřilo a bratři si povídali. Jason Savage se mezitím taky převlékl do černé bundy s kapucí podobné té bratrově.

Kdyby tak spolu vydrželi žvanit, dokud nedorazí ozbrojené posily...

„Nemáte drobný, váženě pane?“ ozvalo se za ním hlasitě.

Heck se prudce otočil. Z parkovacího místa se vybelhal jeden z bezdomovců a teď stál na volném prostranství s napřaženou dlaní. Do nepřítomně civějících očí mu padaly mastné prameny šedivých vlasů.

Heck se ohlédl po bratrech Savageových. Oba se teď dívali jeho směrem. Tmu prořízlo pronikavé světlo, jak jeden z nich rozsvítil baterku. Heck uskočil zpátky za roh, ale pobuda se ani nehnul, jen si zastínil oči.

Bratři Savageové nepochybně věděli, že tady dole přebývají bezdomovci, a nepovažovali je za hrozbu. Jenže teď bylo na první pohled zřejmé, že tenhle pobuda komunikuje s někým dalším.

„Jenom pár drobáků,“ pronesl s melodickým irským přízvukem a strčil prázdnou dlaň Heckovi pod nos. „Pár liber vám díru do kapsy neudělá...“

Heck zariskoval a vyhlédl zpoza rohu. Jeden z bratrů otevřel dveře dodávky a zdálo se, že se chystá nastoupit. Druhý pořád stál na místě a zíral do uličky.

„K zemi, ty pitomče!“ sykl Heck. „Plácni sebou na zem!“

„Jenom pár drobáků. Berte to třeba jako vstupný. Jako poplatek za návštěvu tohoto našeho salónu...“

Heck skočil, popadl toho vychrtlíka za klopou kabátu, smýkl jím pryč z kuželu světla a strhl ho na zem. Zároveň zařval: „Policie, jsme ozbrojeni! Jste obklíčeni ze všech stran! Odhodte zbraně a lehněte si s roztaženými rukama na zem!“

Odpovědi mu byly dva ohlušující výstřely; jeden urazil z rohu kus betonu zvící pěsti, druhý hvízdal kolem. Vzápětí se podzemním parkovištěm rozlehlo bouchnutí dveří.

Heck vleže vykoukl. Dodávka už uháněla pryč, její zadní světla mizela v dálce. Mondeo vypadalo opuštěně. Heck se vymrštil na nohy, překročil sténajícího bezdomovce a sprintoval ke svému fiat.

„Takhle zacházet s člověkem, to je teda surovost,“ úpěl slabý hlas.

Heck skočil za volant, vrazil klíč do zapalování a sešlápl plyn. Pobuda se mezitím vyškrábal na nohy a ukazoval mu vztyčený prostředník, ale vzápětí ho oslepily Heckovy reflektory. Heck ho objel tak těsně, až si bezdomovec pozadu kecl na zadek, a na rovném úseku podél garáží zrychlil, jak to šlo. Dodávka před ním zahrnula za roh tak prudce, že škrtl o zeď a odlétly od ní jiskry. Heck roh taky objel jen tak tak. Dodávka si pořád udržovala značný náskok; už najela na rampu a mířila vstříc naoranžovělé záři pouličních lamp.

Heck zesílil hlasitost vysílačky a zplna hrdla do ní zařval: „Detektiv seržant Heckenburg – pronásleduju podezřelý z vražd na M1! Jedou v bílé dodávce ford, zrovna vyjíždějí z parkoviště pod Fairwood House, řekl bych, že východním výjezdem... Poznávací značku zatím nevím. Naléhavé varování! Přinejmenším jeden podezřelý má střelnou zbraň a už z ní vypálil. Žádní zranění. Přepínám!“

Neexistuje nic nebezpečnějšího než pronásledovat ve vy-

soké rychlosti podezřelé v obydlených oblastech a moderní policie tomu nijak nefandí. Jenže Heck věděl, že nemá na vybranou. Tolik měsíců neměli vůbec nic: žádné fyzické důkazy, místa činu, záběry z bezpečnostních kamer, přeživší oběti (tedy s výjimkou jedné, vážně zraněné), žádné podezřelé. A teď má najednou všechno skoro na dosah, pouhopouhých padesát metrů před sebou – jenže mu to ujíždí rychlostí přes sto kilometrů v hodině rušným městem.

Kolem kvílely klaksony, chodci uskakovali a křičeli, protože dodávka si každou chvíli zkracovala cestu po chodníku. Ostatní vozy smykem uhýbaly a narážely do výloh, do poličních lamp a do sebe navzájem; sklo se tříštilo, vzduchem létaly úlomky kovu. Heck se vším tím chaosem zarputile probíjel. Vystrčil ruku z okénka a povedlo se mu na střechu přichytit přenosný majáček. Dál přitom křičel do vysílačky a dával ústředně co nejpodrobnější aktuální informace. Soudě podle jekotu sirén byly posily blízko, ale přesto hrozilo, že sledované vozidlo unikne. V jednu chvíli ho úplně ztratil z očí – to když projelo světelnou křižovatkou na červenou, takže ostatní řidiči museli strhávat vozy stranou a jeden naboural čumákem přímo do semaforu, porazil ho a semafor v oblaku jisker spadl na chodník. Auta se před Heckem nakupila, některá prudce uhýbala do stran, aby se té skrumáži vyhnula. Heck instinktivně strhl volant do ulice odbočující vpravo, aby ucanou křižovatkou objel, a vzápětí se v jejím ústí mihla bílá dodávka, která teď uháněla opačným směrem.

„Heckenburg Sieře šest!“ zařval a prudce zahrnul za dodávkou. „Pronásledovaný vůz se vydal opačným směrem, takže teď míří na západ po...“ Díval se po budovách míhajících se kolem, jestli zahlédne název ulice. „Po bulváru Ave-

bury. Podezřelými jsou Jordan a Jason Savageovi, jeden bydlí na Wilberforce Drive 18, druhý na Boroughbridge Avenue 14. Opakuji, jsou ozbrojeni a krajně nebezpeční!“

Dodávka vjela do pěší zóny a smetla několik laviček. Heck se řítíl za ní, ale dodávka asi čtyřicet metrů před ním zničehonic prudce zabrzdila a smykem se k němu natočila bokem, až od pneumatik zůstaly šmouhy na asfaltu. Heck si v poslední vteřině uvědomil, že se řítí do pasti. Sotva se sehnul, z řidičova okénka se vynořila hlaveň pistole, náboj provrtal Heckovo čelní sklo a vyrobil v horním rohu pavučinu prasklin.

„Kde je sakra ta ozbrojená jednotka?!“ zařval do vysílačky, zařadil zpátečku a nacouval do hromady krabic.

Z protější strany se na pěší zónu přihrnul hlídkový vůz místní policie, modro-žlutě kostkovaný Vauxhall Astra se zapnutou sirénou. Dodávka se zase dala do pohybu, vřítila se do boční uličky a vzápětí zahnula doleva na hlavní silnici. Hlídkový vůz se okamžitě pustil do pronásledování, až se mu zpod kol rozlétly odpadky. Heck vyrazil za nimi a přitom dál křičel do vysílačky.

„Pronásledovaný míří na jih po ulici Saxon Gate! Jede nejmíň stodvacítkou!“

Dodávka uháněla prostředkem silnice rychlostí, na kterou nebyla stavěná; nabrala odpadkový koš a ten proletěl výlohou obchodu. Policejní astra se jí držela v patách, jenže vtom se zadní dveře nákladového prostoru dodávky rozlétly a jeden za Savageových zevnitř v podřepu zamířil pistolí. Heck přes řev motorů výstřely sotva slyšel, ale postřehl, že Savage vypálil třikrát těsně za sebou. Střely proděravěly astře čelní sklo a ta narazila do nízké zídky u jakéhosi úřadu

tak prudce, že ji přeletěla a přistála čumákem v ozdobném jezírku.

„Nehoda policejního vozidla na rohu s Portway!“ křikl Heck. „Pošlete sem sanitku!“

Ani nevěděl, jestli jeho instrukce někdo poslouchá. Éterem zběsile létaly vzkazy. Před ním se otevřená dvířka na zadku dodávky houpala ze strany na stranu, zavírala se a zase otevírala. Střelec si uvnitř vkleče nabíjel pistoli.

„Pronásledovaný vůz jede na východ po Portway!“ hlásil Heck. „Ti chlapi tam mají arzenál. Obratem sem pošlete ozbrojenou jednotku!“

Kvílení sirén se teď ozývalo ze všech stran. Hecka předjel policista na motorce s blikajícím majáčkem a zapnutou sirénou. Pokusil se předjet i dodávku, jenže ta sebou smýkla doprava a odstrčila motorku na chodník; motorka škrtila o železný plot, odrazila se od něj zpátky na vozovku a povedlo se jí srovnat směr, jenže vzápětí narazila do dopravního ostřívku, zadek vyletěl nahoru a řidič udělal ve vzduchu salto.

Heck, který se dál řítí za dodávkou, to zahlédl ve zpětném zrcátku. „Heckenburg Sieře šest! Už máme dvě nehody policejních vozidel – jednu na Saxon Gate, druhou na Portway! Nejmíň dva policisté jsou zraněni! Pošlete tam sanitky! Já pořád pronásleduju podezřelé!“

Na mostě před ním se míhaly modré majáčky. Heck doufal, že to znamená, že na silnici pod mostem nastražili zastavovací pásy, ale bílá dodávka uháněla dál. Sjezdem se z boku přihnaly další dva policejní vozy, vectra a vivaro; dostat se před dodávku se jim nepovedlo, jen zbrzdily Hecka. Uhnul jim a nahlas zanažádal.

Střelec v dodávce zase spustil palbu, napřed se zaměřil na

vectru. Vyvrtal jí v kapotě dvě díry jak kola od vozu. Třetí ranou minul, kulka se odrazila od vozovky a roztránila Heckovi boční zrcátko.

Vectra zpomalila; valil se z ní černý dým. Heck se promýkl do uvolněného prostoru a ocitl se bok po boku s vivarem. Na prázdné silnici by se mohli společně pokusit o nějaký manévr, třeba vzít dodávku do kleští a donutit ji, aby zastavila. Jenže tady se kolem hemžila spousta civilistů. Dodávka narazila zezadu do poštovního vozu, aby ho vytlačila ze silnice, a jeho řidič zjevně ztratil kontrolu nad řízením. Heck musel strhnout volant stranou, aby se vyhnul prudké kolizi. Vivaro dopadlo hůř – řidič strhl volant na opačnou stranu, narazil do řady patníků a z pochroumaného chladiče se vyvalila pára. Prostor před dodávkou se uvolnil a ta zase přidala plyn. Střelec se uvnitř kymácel ze strany na stranu a nedařilo se mu zamířit na Hecka, posledního zbývajícího pronásledovatele.

Obě auta se v nebezpečně těsném závěsu řítily po nadjezdu, za kterým ukazatele naváděly řidiče na dálnici M1.

Heck si od plic zaklel. Na dálnici bude mnohem větší provoz a tihle chlapi už předvedli, že jim na nevinných lidských životech ani za mák nezáleží.

Ještě než dojeli k dálnici, vynořil se před nimi kruhový objezd. Na výjezdech z něj čekaly další hlídkové vozy – range rovery dopravní policie. Zdálo se ale, že jim jde hlavně o to, udržet stranou veřejnost, protože se nesnažili sledovaný vůz zastavit a nechali ho kolem sebe v oblaku výfukového dýmu projet. Možná dostali pokyn nezasahovat. Heck ovšem žádný takový rozkaz nedostal, a tak pokračoval v honičce a řítil se k dálničnímu přivaděči.

Dálnice M1 byla rušná v každou denní dobu. A teď, na sklonku odpolední dopravní špičky, pukal jižní směr ve švech. Auta sice pořád svištěla stovkou, ale v podstatě to byla rychle jedoucí kolona. Dodávka si navzdory tomu bezohledně razila cestu vpřed, narážela do vozů, odstrkovala je, nevšímal si troubení klaksonů a rozezlených gest. Heck taky vytrvale mačkal klakson, ale každou chvíli musel uhýbat a kličkovat, protože se mu auta pletla do cesty.

Ti parchanti chtějí způsobit hromadnou havárku, uvědomil si. Chtějí za sebou vytvořit barikádu z vraků. A co je horší, pořád jsou ozbrojení. Ve zpětném zrcátku zahlédl modravé poblíkávání policejních majáčků, ale byly daleko a na jeho vzkazy nikdo v ústředně nereagoval. A vtom pronásledovaná kořist provedla nejšílenější manévr, jaký kdy viděl.

Ve středovém pruhu oddělujícím oba směry dálnice se objevila úzká mezera – a řidič dodávky do ní strhl volant a pokusil se otočit do protisměru.

Obrat o sto osmdesát stupňů! Ve stokilometrové rychlosti! Na dálnici!

Heck bez váhání udělal totéž; vedl ho spíš instinkt než racionální úvaha. Nejbližší sjezd byl přes dvacet kilometrů daleko a nemohl riskovat, že mu podezřelí uniknou.

Přestože v otočce dupl na brzdu, ztratil nad vozem kontrolu. Na dvou kolech přešel všechny pruhy v opačném směru a narazil do travnatého svahu kolem dálnice takovou silou, že se po něm fiat odkutálel kus nahoru... a vzápětí se skutálel zpátky dolů a přistál na střeše. Podvozek zasténal a Hecka zasypalo roztržštěné sklo. Řidič dodávky taky ztratil nad řízením kontrolu, jenže zatímco Heck ji ztratil v padesátikilometrové rychlosti, dodávka ve stovce. Ani jí se nepovedlo

dokončit otočku; přeletěla přes protisměrné pruhy a čelně nabourala do mostního pilíře. Ohlušující náraz zaduněl Heckovi v uších.

Heck ležel úplně vyřízený na boku a připadalo mu, že se ten zvuk rozléhá ozvěnou nekonečně dlouho.

Konečně si v omámení připomínajícím nejpříšernější možnou kocovinu začal konečky prstů prohmatávat tělo. Všechno se zdálo v pořádku, i když ho pekelně bolel krk a ramena – asi si přivodil hyperflexi. Taky ho bolelo levé zápěstí, ale hýbat s ním mohl normálně. Se zmučeným zasténáním si rozepnul bezpečnostní pás, opatrně se svezl na strop auta a pokusil se otevřít dveře na straně spolujezdce. Byly zapříčené v rámu a ani se nehnuły. Mozek mu chvíli nezabíral, takže nevěděl, co si počít; pak se pomalu, bolestivě přetočil a nohama napřed se prosoukal rozbitým oknem.

Když se konečně postavil, zjistil, že se dívá na podvozek svého fiatu – poškrábaný, pomačkaný, zanesený hlínou a drny. Z rozbitého chladiče unikala se syčením pára. Projíždějící vozidla zpomalovala, zvědavé tváře řidičů za okénky mu splývaly v bledou šmouhu. Kvílení přibližujících se sirén už se ozývalo hodně blízko.

Přitiskl si dlaň na bolavý krk a musel se otočit celým tělem, aby se ohlédl. O třicet metrů dál doutnal vrak bílé dodávky; nárazem do mostního pilíře se smrskla na třetinu původní délky. Heck se k ní belhal odstavným pruhem zaneseným kusy trosek. Když k ní došel na vzdálenost deseti metrů, z pachu benzínu, gummy a rozpáleného pokrouceného železa se mu málem obrátil žaludek.

A stejně tak z pohledu na bratry Savageovy.

Toho, který zezadu páčil po pronásledovatelích, náraz kapituloval přes celý vnitřek vozu, takže prolétl čelním sklem, narazil hlavou do betonového pilíře, vyjel po něm kus nahoru a potřísnil ho krví, mozkiem a úštěpky kostí. Řidič naletěl na volant a zhroucený na něm spočíval jako hadrový panák. Soudě podle šarlatových řek, které se z něj hrnuly, mu sloupek volantu prorazil hrudník a pošramotil kardiovaskulární systém.

Heck s rozhoupaným žaludkem odvrávorál o kus dál.

Za jeho fiatem už zastavovala policejní auta. Řidič prvního z nich, mladík z dopravní policie v křiklavě oranžovém příplášti, k němu doběhl. „Je to on?“ chtěl vědět. „Je to ten Maniak?“

Heck se sesul do trávy. „Doufejme,“ zamumlal. „To musíme sakra doufat.“

3. KAPITOLA

„Maniak z M1“, jak dotyčného (tedy vlastně „dotyčné“) pokřtila média, terorizoval jižní Anglii půl roku a zaměřoval se na náctileté kluky.

Lovil výlučně v okolí dálnice M1, ale to neznamená, že jeho loviště bylo malé. K útokům docházelo od Lutonu na jihu až po Northampton na severu, od Aylesbury na západě až po Bedford na východě. Měl na svědomí devět obětí: všechno to byli adolescenti a všechny je unesl na veřejných místech, většinou když se vraceli domů z hospody nebo klubu. Osm z nich se později našlo svázaných drátem, análně i orálně znásilněných a popravených výstřelem zezadu do hlavy. Jejich těla se povalovala v příkopu u silnice.

Jediná přeživší oběť byla chronologicky čtvrtá v pořadí. Lewis Pettigrew byl devatenáctiletý student Oxfordské univerzity, který zajel do Milton Keynes navštívit rodiče. Stejně jako všechny ostatní ho našli svázaného, zle zřízeného a s kulkou v hlavě, ale na rozdíl od ostatních mu uvízla v lebce a neproletěla mozkiem, nejspíš kvůli úhlu, pod jakým byla

vypálena. Pettigrew sice přišel o schopnost řeči, ale dovedl psát a vyličil policii, že kolem půlnoci čekal na autobusové zastávce a zastavila u něj bílá dodávka. Vystoupil z ní řidič s kapucí, vytasil pistoli a donutil ho nastoupit dozadu. Tam mu svázal zápěstí a kotníky drátem tak pevně, že se Pettigrew bál, že mu zaškrtil krevní oběh.

Dodávka pak asi půl hodiny někam jela. Když konečně zastavila, únosce vystoupil, zadními dvířky vešel do nákladového prostoru a namířenou pistolí Pettigrewa donutil, aby mu provedl felaci. Když skončili, vystoupil z dodávky, ale po pár minutách se vrátil a znásilnil ho análně. Potom dveře dodávky otevřel, přiměl Pettigrewa zvednout se do kleku čelem ven – vypadalo to, že jsou někde v lese – a střelil ho zezadu do hlavy. Pettigrew přežil jen zázrakem. Trvalo celý den, než ho objevila žena venčící psa; stejně jako ostatní oběti ho pachatel odvedl do příkopu a zakryl větvemi a mechem.

To přineslo do policejního vyšetřování důležitý průlom, protože konečně znali vrahův modus operandi. Stejně jako v ostatních případech se nenašla žádná DNA, protože vrah použil kondom, ale Pettigrew aspoň dokázal popsat dodávku i útočníka, byť se jeho popis omezoval na dost neurčité „muž s modrýma očima a zrzavými vlasy, v černé bundě s kapucí“.

Strach veřejnosti to bohužel neoslabilo, protože Maniak z M1 vraždil dál. Že si ke svým zvěrstvům vybírá zdravé mladé muže, nervozitu ještě umocňovalo. Byli mezi nimi sportovci, jeden byl dokonce juniorský šampión v boxu. A zrovna tak děsivé bylo, že vrah oběti unášel přímo z ulice, když si normálně šly po svém. Kriminální psycholog v jednom rozhlasovém rozhovoru ještě přilil oleje do ohně, protože vyslovil teorii, že pachatel možná není gay, že je heterosexuál

a těmi sadistickými činy se jen utvrzuje ve své dominanci. Klidně příště může zaútočit na ženu, tvrdil.

Spousta lidí to pochopitelně viděla jinak, a jak se šířila panika, začaly se množit výtržnosti – objevovala se graffiti proti gayům, na gay kluby přšlo kamení. Samozvaní strážci spravedlnosti se utrhlí ze řetězu a počínali si čím dál brutálněji. Prominentního bojovníka za práva gayů odtáhli na veřejném shromáždění přímo z pódia a ztloukli ho.

Policie se uprostřed toho všeho stala terčem sílící kritiky. Populární média neopomněla podotknout, že silniční kamery se od začátku Maniakova řádění uplatnily při stíhání tisíců provinilých motoristů, ale dopadení „skutečného zločince“ nijak nepomohly, i když jízda vozem hraje v jeho počínání klíčovou roli.

Taková vyhrocená atmosféra hrozila brzkým výbuchem. Zdálo se čím dál pravděpodobnější, že hon na Maniaka z M1 skončí katastrofou.

Ale asi nikoho nenapadlo, jak velkou katastrofou, říkal si Heck, když seděl na pohotovosti a snažil se při opatrném nasazování ortopedického límce necukat sebou bolestí. Do márnice téhle nemocnice v Milton Keynes zrovna přivezli bratry Savageovy. Když od Hecka zdravotní sestra ustoupila a oznámila mu, že je hotovo, děkovně zamručel. Kromě krčního límce mu ještě zafixovali levou paži na pásku – doktor dospěl k závěru, že ji má jenom vymknutou, ale trval na tom, že jí Heck musí dopřát klid, což se vždycky snáz řekne, než udělá. Heck se odšoural na toaletu. Když se umyl – s jednou rukou to byla překvapivě náročná procedura –, podíval se na sebe do zrcadla nad umyvadlem. Žádná sláva. Černé vlasy měl upocené a rozcuchané, podlouhlou drsnou

tvář poškrábanou a samou modřinu. Tenhle rok měl oslavit osmatřicetiny a byl pořád v dobré kondici, ale čas dohoní každého a připadalo mu, že mu trvá čím dál tím déle, než se z jakýchkoli ran vylíže.

Když se vrátil na chodbu, čekali tam na něj dva detektivové z oddělení sériových zločinů.

Detektiv konstábl Shawna McCluskeyová byla nevysoká pětatřicátnice s hezky tvarovanou vysportovanou postavou – „úhledný malý balíček“, uvedla do složky pro personální oddělení, když se měla popsat. Byla hezká, ale takovým drsným chlapeckým způsobem: měla nos pršák pokropený pihami, zelenohnědé oči a husté tmavé vlasy, které většinou nosila vyčesané nahoru. I když už několik let pracovala v Londýně, nijak se nepokoušela zmírnit silný manchesterský přízvuk, který prozrazoval její kořeny. Detektiv konstábl Gary Quinnell původně pracoval u policie v jižním Walesu. Měřil metr devadesát, měl mohutnou hrud' a široká ramena. Byl by docela pohledný, takový sympatický rodinný typ, kdyby mu ragbyoví útočníci každou chvíli nezpřelámali nos. Ačkoli byl mladší než Shawna, nazrzlé vlasy už mu na temeni řídly, a tak je nosil ostříhané nakratičko. Kdyby mu někdo prozradil, že mu to v kombinaci s odstálýma pokroucenýma ušima dodává kapku zločinecký vzhled, nepopsatelně by ho to rozčililo.

Oba už stihli Hecka na pohotovosti zkontrolovat a pogratulovat mu – Shawna ho objala a Quinnell ho s bujarým elánem poplácal po rameni, až Heck zavyl bolestí.

„Venku se srocují novináři,“ oznámila mu Shawna.

„Do prdele,“ zaúpěl. „Jak to zjistili?“

Quinnell se uchechtl. „Jak asi. Půlka Milton Keynes je v troskách.“

„Šéfové ještě nedorazili?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Shawna. „Fakt jsi v pohodě?“

Heck přikývl.

„Tvůj fiat je na odpis,“ poznamenal Quinnell.

„Takže z toho vzešlo aspoň něco dobrého.“

„A prej se našla ta pistole,“ dodala Shawna.

Heck zvedl pohled. „Jo?“

„Vzadu v dodávce.“

„Zaplatpánbůh!“

Quinnell se zase zasmál. „Takže i kdyby to nebyli ti vrahouni, můžeme jim hodit na krk, že si z tebe a místních polodů udělali cvičební terče, co ty na to?“

Než stačil Heck odpovědět, Shawna kývla bradou směrem za něj. Ohlédl se. Blížil se k nim detektiv inspektor Bob Hunter.

Hunterovi bylo kolem pětáctyřiceti, ale pořád se udržoval ve formě. Krátké blond vlasy už mu šedivěly a v pase se trochu zakulatil, ale měl býcí šíji a pevnou hranatou bradu a z šedých očí mu číselo, že nestrpí žádné nesmysly. Sako teď měl pomuchlané a kravatu uvázanou halabala, ale nebylo divu – tenhle večer vůbec neměl sloužit, byl to jeho první volný večer za celé měsíce a nejspíš ho vytáhli ze sportovního centra, kam si šel zaplavat a posedět v sauně.

„Dobrý večer,“ pozdravil ho Heck.

Hunter se podíval po ostatních detektivech. „Ochranka má potíže s novináři... Co kdybyste jí šli pomoci?“ Pokývali mu na rozloučenou a odporučeli se. „Sedni si,“ vybídl Hecka.

Heck si přitáhl židli a posadil se na ni. Hunter kolem nich napůl zatahl závěs a přešel přímo k věci.

„Jak jsi dospěl k závěru, že jsou pachatelé dva?“ zeptal se.

„Prostě mě to tak napadlo,“ odvětil Heck. „Přišlo mi zvláštní, že vrah vždycky zvládne provozovat sex dvakrát těsně po sobě.“

„Někteří chlapi to zvládnou.“

„Jak říkám, prostě mě to napadlo.“

„A to tě dovedlo k dvojčatům Savageovým?“

„Ne hned.“ Heck si poposedl. Připadlo mu, že si při havárci natloukl každičkou část těla. „Jelikož jsme se shodli, že se vyšetřování ocitlo na mrtvém bodě, rozhodl jsem se, že si znova projdu všechny materiály k případu, jestli nám náhodou něco neuniklo.“

Pečlivě vážil slova; nechtěl, aby to vyznělo, jako že Hunterovi vyčítá neschopnost. Hunter sice vyšetřování oficiálně nešéfoval, ale od chvíle, kdy se do něj oddělení sériových zločinů zapojilo – což bylo poměrně brzy –, v podstatě celý proces neformálně řídil.

„Jak víš, o Jordana Savage a několik dalších osob jsme se svého času zajímali, ale pak jsme je jako podezřelé zavrhli,“ pokračoval Heck.

Hunter pokrčil rameny. „Ani si ho nepamatuju.“

„No, podle všeho jsme Savage vyslechli loni v říjnu, protože pozdě v noci projížděl předměstím Leighton Buzzard, kde došlo ke dvěma vraždám. Policejní hlídce, která ho zastavila, se zdálo, že vzhledově odpovídá popisu pachatele – modré oči, rezavé vlasy. A tak mu prohledali vůz. Našli u něj zlodějské nádobíčko, a tak ho zatkli, ale jelikož to bylo jeho první provinění a s vraždami ho nic nespojovalo, propustili ho na kauci.“

„V jakém voze tehdy jel?“

„V zeleném mondeu, ne v bílé dodávce. V tom byla ta potíže.“

„Aha... Pokračuj.“

„Znovu jsem si přečetl zprávu o tom zatčení. A zaujalo mě, že u něj našli kleště.“

Hunter se zatvářil zmateně. „Kleště?“

„Jak si určitě vzpomínáš, podle koronera měly oběti drátěná pouta utažená tak pevně, že k tomu pachatel asi použil nějaký nástroj. To mě přimělo k zamyšlení. Kleště...“

Hunter nad tím uvažoval.

„Proto jsem si chtěl na Jordana Savage posvítit důkladněji,“ pokračoval Heck. „Když jsem zjistil, že má bratra-dvojče, napadlo mě: že by ti dva jezdili spolu, ale každý ve vlastním voze? Že by ten v dodávce unesl oběť a orálně ji znásilnil? A druhý dorazil chvílku nato – v zeleném mondeu – a měl s ní anální sex? Tím by se vysvětlovala Maniakova neúnavná mužnost.“

„A to tě přivedlo před Jordanův dům?“

„Byla to jenom teorie. Neměl jsem v ruce žádné pořádné důkazy. A tak jsem si s ním chtěl popovídat, říct mu, že si ještě potřebujeme vyjasnit pár věcí ohledně toho jeho zatčení, a přitom sledovat, jak zareaguje na zjištění, že ho pořád vedeme jako podezřelého.“

„A náhodou jsi ty dva zastihl, jak se vydávají na lov?“

„Přálo mi štěstí.“

„Dejte mi generály, kterým přeje štěstí, říkával prý Napoleon,“ poznamenal Hunter. Pak se usmál, což působilo znepokojivě, protože to nedělal často. „Skvělá práce, Hecku. Sice ti pomohla náhoda, ale stejně ses vyznamenal.“

Heck si pochvaly vážil, ale neubránil se pomyšlení, že ne-

měl uspět jen s pomocí šťastné náhody. Jelikož byl pouze jedním z desítek detektivů v nižším a středním postavení, kteří se na případu Maniaka z M1 podíleli, nikdo mu nemohl vyčítat, že hned zkraje vyšetřování přehlédl tak důležité vodítko ukazující na Jordana Savage. Ale Bobu Hunterovi by to vyčítat mohli. Coby jeden z hlavních vyšetřovatelů měl v popisu práce všechno přezkoumávat a vyhodnocovat. Znepokojivé bylo už to, že chybu udělal – a ještě znepokojivější bylo, že si to zjevně neuvědomoval.

„Dva z nejhorších parchantů, jaké kdy Anglie viděla, jsou mimo hru,“ pronesl spokojeně.

„Musíme se ujistit, že jsme dopadli ty pravé,“ upozornil ho Heck.

„Neměj strach, už to víme. Tu dodávku odtáhli, aby ji procesali technici z laborky, ale už se mi doneslo, že vnitřek se shoduje s tím, jak Pettigrew popsal auto, které ho uneslo. A navíc se tam našly kotouče drátu, nábojnice a v neposlední řadě ta pistole.“

„Čekal bych, že se jí při první příležitosti zbaví.“

„Nechtěli se vzdát bez boje, co?“

„Ta honička byla jak vystřižená z Divokého západu. Omlouvám se, šéfe. Tohle jsem v plánu neměl.“

„Klídek. Měl jsi k tomu hodně pádné důvody. V té dodávce je podle všeho hromada fyzických důkazů. Co kdyby ji spálili?“

„To jsem si taky říkal.“

„A jak ti je?“

„Jsem celý obolavělý, ale jinak v pohodě.“

„No, odvedl jsi parádní práci.“ Hunter se zvedl. „Vděčíme ti za hodně.“ Podíval se po Quinnellovi, který se k nim chodbou vracel.

„Ta novinářská banda je čím dál netrpělivější,“ hlásil mohutný Velšan.

„A Humphreys pořád nikde?“ zeptal se Hunter.

„Ne.“

Hunter si odfrkl, jako by ho to ani nepřekvapilo. „Počkej tady, Hecku,“ utrousil přes rameno už na odchodu. „Nikam mi neuteč.“

„Neuteču.“

Když Hunter odešel, Quinnell se ušklíbl. „Slyšel jsem dobře? Říkal, že ti vděčí za hodně? To od něj asi moc lidí neslyšelo.“

„Mluvil obecně, ne sám za sebe.“

„Určitě je bez sebe blahem.“

Heck se předklonil. „Máme výsledek, ale škoda, že jsme se toho o nich nedozvěděli víc – o bratříčcích Savageových. Třeba proč prováděli to, co prováděli.“

Objevila se Shawna. „Hecku, šéf se po tobě shání.“

„Proč?“

„Rozhodl se vystoupit před novináři.“

V Heckovi se slabě rozblikalo varovné světýlko. „Co jim chce říct? Vždyť zatím nic nevíme. Přinejmenším ne s jistotou.“

„Něco jim říct musí. Je jich tam jak malých psů.“

„Co vrchní superintendant Humphreys?“

„Asi tě nepřekvapí, že po něm pořád není ani vidu, ani slechu.“

„Co jim Bob vykládá?“

„Když za ním půjdeš, jak po tobě chce, tak se to dozvíš,“ opáčila Shawna.

Heck se zvedl a nechal se od ní nasměrovat ke schodům

před hlavním vchodem do nemocnice, kde stál detektiv inspektor Hunter před hradbou mikrofonů, diktafonů a kamer. Z fotoaparátů bez ustání šlehalo blesky. Shromáždila se tu nejmíň padesátka novinářů a přes parkoviště proudili další.

Heck se nervózně zastavil za Hunterem. Shawna a Quinnell se drželi ještě víc vzadu.

„Takže vy patříte k týmu, který vyšetřoval Maniakův případ?“ křikl jeden z novinářů.

„Ano... Jsem z oddělení sériových zločinů při Scotland Yardu,“ odpověděl Hunter. „Jak asi víte, v případech závažných zločinů pracujeme společně s místní policií.“

Hunter zřídka kdy dával najevo emoce, ale teď zářil jako sluníčko, což jasně vypovídalo o tom, jak se mu ulevilo. Anebo že by za tím bylo ještě něco víc? Heck se neubráníl úvahám, jestli už si po saunování nestihl zajít v posilovně do baru, než ho sem přivolali.

„Můžete nám prozradit totožnost těch dvou mrtvých?“ zeptal se jiný novinář.

„Ne, zatím ne.“

„Můžete nám říct *aspoň něco*?“

„Pochopte, že ty události jsou velmi čerstvé. Ještě pořád situaci vyhodnocujeme, shromažďujeme důkazy a tak podobně, ale povím vám jedno: jsme velmi spokojeni.“

„Když mluvíte v množném čísle, myslíte tím oddělení sériových zločinů, nebo všechny vyšetřovatele Maniakova případu?“

„Nás všechny. Ano, zahynuli dva lidé, což je pochopitelně tragédie, ale musím zopakovat, co už jsem řekl: jsme s vývojem událostí velmi spokojeni. A tohle...“ všiml si, že mu za zády postává Heck, a postrčil ho kupředu, „... je jeden z poli-

cistů, kteří zasahovali na místě. Detektiv seržant Heckenburg je taky z oddělení sériových zločinů. Jak vidíte, má za sebou velmi náročný večer, ale ujišťuji vás, že je to špičkový policista, který dnes odvedl nadstandardní výkon.“

„Účastnil jste se toho pronásledování, seržante Heckenburgu?“ křikl někdo z novinářů.

Heck s odpovědí váhal. Netušil, kolik jim toho Hunter o automobilové honičce prozradil, ale vzhledem k její nepřehlédnutelnosti už toho asi budou vědět hodně.

„Byl jsem v jednom z aut pronásledujících podezřelý vůz,“ připustil.

„Můžete nám objasnit, co se stalo?“

„Jak už jsem vám říkal,“ vložil se do toho Hunter, „v tuhle chvíli vám nemůžeme sdělit žádné podrobnosti.“

„Byl jste ve voze, který vytlačil podezřelé z dálnice, seržante Heckenburgu?“ zeptal se jiný hlas.

„Akce se účastnilo víc policistů,“ odvětil Heck.

„Kdy jste si uvědomil, že pronásledujete Maniaka z M1?“

„Znovu opakuji, že zatím nemůžeme sdělovat žádné informace,“ odpověděl za něj Hunter.

„Věděli jste od začátku, že vrahové jsou dva?“

„Pánové, prosím vás!“ brzdil je Hunter. „Už jsme vám řekli všechno, co se dá.“

„Tím myslíte, že jste spokojeni, že při autohavárii zemřeli dva lidé?“

Hunterovi zmrzl úsměv na rtech, ale zachoval klid. „Jistě chápete, jak jsem to myslel...“

„To stačí,“ sykl mu do ucha Heck. „Už jsme toho řekli dost.“

Hunter ještě naposled promluvil. „V tuhle chvíli můžete

sdělit veřejnosti jen tolik, že v případě Maniaka z M1 došlo k velkému, přímo zásadnímu posunu, který je opravdu velmi povzbudivý.“

Pak se s Heckem otočili, zanořili se zpátky do nemocnice a další dotazy ignorovali. Když se ocitli v bezpečí za dveřmi, Hunter si kapesníkem otřel pot z čela. Pořád se ale tvářil spokojeně. „Teď si aspoň mají na čem zgustnout.“

Heck nevyslovil nahlas, co se mu dralo na jazyk. *To teda jo... Zgustnou si na tobě.*

4. KAPITOLA

Todd měl rád Cheryl a Cheryl měla ráda Todda. Tedy upřímně řečeno, chovali k sobě mnohem silnější city. Todd Cheryl poprvé vyznal lásku těsně před Vánoci, když spolu na zasněžených kopcích Rivington Moor venčili Montyho, labradora Cheryliných rodičů. Cheryl na Toddovo „miluju tě“, zareagovala stručným „já vím“.

To ho trošku zarazilo.

Cestou zpátky k parkovišti se zmohl jen na společenskou konverzaci. Ale jakmile Cheryl v jeho barvíčkově modrém Volkswagenu Polo uložila Montyho na deku vzadu a sedla si na přední sedadlo, políbila ho na tvář. Nebyla to obyčejná kamarádká pusa; byl to dlouhý, vlhký, vřelý polibek. Otočil se k ní, jejich rty se setkaly, jazyky proplety a od té chvíle už nebylo cesty zpět.

Nikomu se nesvěřili se svými plány – natož aby se svěřovali rodičům –, ale chtěli se tak za dva roky vzít, podle toho, kdy se jim podaří našetřit vklad na hypotéku. Bylo jim teprve devatenáct, respektive dvacet, takže nikam nespěchali.

Kdykoli se ocitli spolu, přímo to mezi nimi jiskřilo.

Tak to taky Cheryl popisovala kamarádkám: „Jiskří to mezi náma jako elektřina.“ Stačilo, aby se Todd třeba jen dotkl její ruky, a projel jí horký výboj. V jedné důvěrné chvíli se se jí Todd svěřil, že zakouší stejné pocity.

Nemohli se dočkat valentýnského večera.

Todd jako vždycky dorazil k domu Cheryliných rodičů přesně načas a v tmavých džínách, proužkované sportovní košili a nažehleném blejzru vypadal jako ze škatulky. Na konci příjezdovky čekal jeho nablýskaný, čerstvě umytý volkswagen, Cherylin pohádkový kočár. Tohle se jejím rodičům na Toddovi zamlouvalo – skoro vždycky jezdil autem, takže téměř nepil, což bylo samo o sobě plus, a navíc měli záruku, že se jejich milovaná dcera dostane bezpečně domů.

Otevřít mu přišla Cherylina máma Marlene. Taky to byla kočka a taky se večer někam chystala, takže se vyšnořila do sexy ohozu – smyslné křivky jí obepínal šifon a černá krajka, z černých sandálů vykukovaly krvavě rudé nehty. Ale hvězdou večera byla Cheryl v metalízově modrých šatech s flitry, lesklých silonkách a lodičkách na vysokánském podpatku. Todd jí dal k Valentýnu kytici deseti rudých růží a skoro se nezmohl na slovo; řekl jí jen to, co vždycky, totiž že je nejšťastnější chlap pod sluncem.

V půl osmé vyrazili na cestu. Zastavili se na jídlo ve své oblíbené pizzerii, pak si zajeli do hospody a potkali se tam se dvěma dalšími páry, se kterými se přátelili. Dali si pár drinků – speciální valentýnský koktejl děvčatům rychle stoupal do hlavy – a potom si všichni společně zajeli do jednoho nablýskaného drahého klubu v Manchesteru.

Bylo to tam super.

Kluby v centru často praskaly ve švech, působily upoceně a hlučně, ale tady vládla přesně ta správná atmosféra. Vyhrávali sice příšerně sentimentální muziku, ale Cheryl to bylo fuk, protože dneska byl přece svátek zamilovaných a ona měla Todda. Hodně spolu tancovali a ještě víc se líbali. Ve dvě ráno už po sobě prahli tak vášnivě, že to bylo k nevydržení. A tak se rozloučili a se smíchem na rtech vyběhli ruku v ruce ven.

Noc byla mrazivá, od úst jim šla pára a pot na čele je studil jako led. V uličce, kterou šli k parkovišti, bylo na dlažebních kostkách vidět námrazu.

Jakmile nasedli do auta a zabouchli za sebou dvířka, Todd lačně položil Cheryl dlaň na stehno v silonce.

„Tady ne,“ našpulila rty.

Todd se rozhlédl a dal jí za pravdu. Kolem se každou chvíli může někdo motat. „Zajedem si na obvyklý místo?“ zeptal se s uličnickým úsměvem.

„Tam je mnohem větší klídek,“ přitakala.

A tak Todd vyjel po dálnici M61 z Manchesteru. Do Boltonu, kde oba bydleli, to měli jen nějakých třináct, čtrnáct kilometrů, ale ještě před ním uhnuli po silnici A675 do vřesovišť West Pennine Moors. Cheryl si za jízdy povytáhla sukni výš a ukázalo se, že silonky nejsou punčocháče, ale vysoké punčochy uchycené k bílému podvazkovému pásu. Zakroutila zadkem, aby se vysvlékla ze spodních kalhotek, a stáhla si je přes pěkně tvarované nohy.

„Koukej na cestu,“ napomenula Todda, když si všimla, že po ní co chvíli pokukuje a přímo ji hltá pohledem.

Takhle pozdě v noci moc vozů nepotkávali, tím spíš uprostřed vřesovišť – i když to navzdory jménu nebyla vřesoviště

jako taková, ale spíš otevřená venkovská krajina, tu a tam nějaké jezero a les. Vedlo skrz ni jen pár silnic a neosvětlovaly je skoro žádné pouliční lampy.

Todd už nevydržel čekat a zastavil u krajnice. Cheryl se neklidně rozhlédla. „Tady?“ podivila se. „Vždyť jsme na silnici.“

„Touhle dobou tu nic nejzdí,“ namítl a rozepnul si bezpečnostní pás.

„Myslela jsem, že jedem na obvyklý místo.“

„Tam to trvá ještě pět minut...“

„Jo, ale je míň na očích.“ Našpulila rty. „Prosím.“

S povzdechem zase nastartoval. Po třech nebo čtyřech kilometrech zahrnul doleva na krátkou příjezdovku k parkovišti, které přes den využívali turisté a piknikáři, ale v noci většinou zelo prázdnotou. Momentálně na něm vládla tma, protože ho stínil baldachýn větví tak hustých, že jimi studené měsíční světlo pronikalo jen slabounce. Todd stejně zajel až do nejvzdálenějšího rohu, skoro sto metrů od vjezdu. Zastavil, zatáhl ruční brzdu a zhasl světla.

Vedle nich se tyčila řada holých keřů, v šeru sotva rozeznatelných. Za nimi se rozkládala temnota, kde se nic ani nehnulo, anebo přinejmenším nic neviděli. Za normálních okolností by je možná ta odstrčenost od světa trochu znervózňovala, ale teď po sobě horečně prahli a dech se jim úžil vzrušeným očekáváním.

Na ten kratičký, pronikavý výkřik, který se ozval někde poblíž, nejdřív zareagovala jen Cheryl.

„Co to bylo?“ prudce se napřímila.

„Není to jedno?“ Todd nedočkavě zápolil s knoflíkem džín.

„Ne, vážně, Todde, co to bylo?“

„Netuším... Asi pták.“

„Uprostřed noci?“

„Námluvní zpěv. To se hodí, ne?“ Naklonil se k Cheryl, vlepil jí pusku na navoněný krk a rošťácky se jí pokusil dlaní vniknout mezi stehna – ale měla je pevně přitisknutá k sobě a odstrčila ho.

„Nech toho... Mně to jako pták neznělo.“

Když Toddovi došlo, že nedělá ciráty, ale je vážně nervózní, napřímil se. „Co se děje?“

Cheryl vyhlížela z oken, za kterými se mezi propletenými holými větvemi převalovaly cáry mrznoucí mlhy. „Co když... co když tu někdo je?“

„Tady uprostřed ničeho?“

Když se nad tím zamyslela, musela uznat, že to není moc pravděpodobné, ale pořád ji svírala nervozita. „Já jsem fakt něco slyšela...“

„Noční ptáci tady poletujou, to přece víš.“

„V únoru?“

Pokrčil rameny. „Co já vím. Hele, kdyby tu někdo byl a... a kdyby nás šmíroval, tak by se přece neprozradil vydáváním připitomělejších zvuků.“

„Šmíroval?“ To pomyšlení ji vyděsilo. „Myslíš třeba nějakéj úchyl?“

„Jo... Ale jak je to pravděpodobný takhle pozdě v noci?“

Ještě než to dořekl, Cheryl se zazdalo, že postřehla pohyb – tmavý stín, který se mihl za ještě tmavším kmenem. Vyjekla a popadla Todda za ruku. „Někdo tu je! Určitě!“

„Cheryl, nikdo tu není. Jsou tři ráno!“

Upírala zrak do husté tmy a bylo na ní znát, že se opravdu bojí.

„Cos tam viděla?“ zeptal se Todd tiše.

„Nevím. Možná to byla jenom hra světla...“

„Vždyť tu nic nesvítí.“

Todd otevřel dvířka a vystoupil z auta; rozhlížel se po strozech kolem a od úst mu šly obláčky páry. Najednou se taky cítil zranitelně. V takhle neprostupné tmě by se klidně někdo mohl schovávat jen kousíček od nich a oni by ho vůbec neviděli. Ale to je absurdní, ne? Přece by nikdo nebyl takhle...

Koutkem oka cosi postřehl. Otočil se tím směrem a zahlédl, že větev na kraji parkoviště se pohupuje, jako by o ni někdo zavadil.

„Hej!“ křikl a ostrou chůzí tam zamířil. „Hej, ty úchyláku jeden!“

„Nech toho, Todde,“ sykla Cheryl.

„Co kdyby ses vrátil k internetu a ukájel se tam nad puberťáčkama, co?“

„Todde!“

Zastavil se těsně u rozhoupané větve. „Tady nic neuvidíš, je ti to jasný?“ Zíral skrz keře a jeho oči si pomalu zvykaly na tmu, ale stejně mlhavým oparem daleko nedohlédl.

On sám ten pronikavý skřek, který vyplašil Cheryl, moc nevnímal. Ale když se teď nad ním zamyslel, musel uznat, že zněl tak nějak nepřírozeně. Že by se tu fakt někdo potloukal, jak se Cheryl bojí? Dál se rozhlížel tmou a napínal sluch. Všude vládl naprostý poklid a naprosté ticho, jako by kořeny, větve a kůra taky soustředěně naslouchaly. Ještě několik vteřin stál na místě, aby neznámého vyprovokoval k reakci.

„Co to vyvádíš?“ mířila k němu Cheryl a podpatky jí klapaly po asfaltu.

Pokrčil rameny. „Preventivní opatření.“

„Akorát toho šmíráka našťveš.“

„Nikdo tu není, Cheryl. Pro jistotu jsem zakřičel, ale už je moc pozdě na to, aby se tu někdo potloukal.“

Pevně mu sevřela paži. „No dobře... Ale už se přestaň předvádět, jo?“

„Nepředvádím se.“

Vedla ho zpátky k autu. „Nemusíš si hrát na hrdinu, abys na mě udělal dojem...“

Zmlkla a oba se zarazili.

Asi sedmdesát metrů od nich, v opačném koutě parkoviště, svítilo elektrické světlo. Byla to slabá žárovka a měla co dělat, aby ozářila úzké dveře, nad kterými byla příšroubovaná. Věděli, že jsou tam veřejné záchodky. Ale světla si všimli teprve teď.

„Kdy se to rozsvítilo?“ zeptala se Cheryl tiše.

Todd se zamyslel. „Asi to svítí celou dobu.“

„Když jsme přijížděli, tak jsem si žádného světla nevšimla.“

„A dívala ses po něm?“

„Ne, ale určitě bysme si ho všimli, nemyslíš?“

Todd ke světlu zamířil, napřed šel váhavě, ale postupně čím dál odhodlaněji.

„Co to zase provádíš?“ Cheryl mu pořád svírala paži a držela s ním krok.

„Jdu se kouknout, jestli tam někdo není.“

„A... proč?“

„Jak říkáš, nechceme obecnstvo!“

„Ale vždyť jsi tvrdil, že tu takhle pozdě v noci nikdo být nemůže.“

Todd na to nic neřekl. Nedalo se vyloučit, že si světla na záchodcích při příjezdu nevšimli, ale dost o tom pochyboval. Jak se blížili k drobné čtvercové stavbě, která se před nimi nořila ze tmy, parkovištěm se strašidelně rozléhalo klapaní jejich kroků. Když od záchodků byli asi třicet metrů, světlo zhaslo. Ztuhli uprostřed kroku – ale žárovka vzápětí zamrkala a zase se rozsvítila.

„Nějak blbne,“ poznamenal Todd. Žárovka poblikávala, nakonec znovu zhasla a už se nerozsvítila. „Počkej tady... Já se mrknu dovnitř.“

Cheryl zůstala stát na místě a Todd došel posledních pár metrů k záchodkům. Těkal přitom pohledem mezi pootevřenými dveřmi, za kterými panovala studená tma, a křovisky za stavbou. Křoví bylo husté, nehybné, neproniknutelné.

Budova toalet byla jen o málo větší než venkovská kadi-budka. Byla z červených cihel a za denního světla ji celou pokrývaly obscénní nápisy. Uvnitř se nacházela stísněná chodbička s rozbitým umyvadlem a dvě kabinky, které – jak zjistil, když si tam jednou odskočil – byly samá špína a páchlo to v nich jako v chlívku. Strčil hlavu do dveří a šátral na zdi po vypínači. Nahmatal dva, a když stiskl první, rozsvítila se žárovka na chodbičce a odhalila dlaždičkovou podlahu a vlhké omítnuté stěny. Nakoukl do obou kabiněk. V první byla toaletní mísa zaklopená, ve druhé přetékala výkaly a kdosi je rozmáchlými tahy napatlal na stěny všude kolem; v jednom místě se jimi dokonce pokusil něco napsat. Pochopitelně to tam příšerně páchlo a Todd urychleně vycouval. Než odešel, i světlo uvnitř začalo poblikávat a bzučet.

„Vadný kontakty,“ oznámil Cheryl, když se k ní vrátil.
„Nejspíš se to rozsvěcí a zhasíná celej den.“

„Ale proč vůbec bylo rozsvíceno?“ zeptala se cestou zpátky k autu.

„Někdo zapomněl zhasnout. To se stává.“

„Hele, Todde...“ Rozhlédla se po stromech a keřích obestřených mlhou. „Měli bysme radši jet domů.“

Už byli u auta a Todd se na ni přes střechu zklamaně podíval. „Neblbni, Cheryl!“

Váhavě si ho prohlížela. Byl džentlmen každým coulem – bez váhání šel chránit její čest před nepřáteli, byť nejspíš jen smyšlenými –, ale taky byl chlap a už přes týden se spolu nemilovali. Nemůže se mu divit, že se zatvářil tak zkroušeně.

„Tak aspoň popojeď k silnici,“ řekla. „Ať když tak můžeme rychle ujet.“

„Jak si přeješ.“

Nasedli do auta. Todd strčil klíč do zapalování, zařadil a provedl s vozem otočku. O čelní sklo a boční okénka přitom zaškrábaly větvičky. Když z parkoviště odjížděli, Cheryl se ohlédla po záchodcích. Světlo uvnitř ani venku nesvítilo.

„I kdyby tu někdo byl,“ pronesl Todd zvesela, „v týhle tmě toho moc neuvidí.“

„Dědkové prasácký,“ řekla Cheryl znechuceně.

„Šmíráků je dneska spousta. Starý dědkové, mladý namakaný chlapi... všechny možný typy.“

„Víš o tom nějak hodně.“

„Jsem přece protřelej světák.“ Pokoušel se situaci zlehčit, ale mimoděk se ohlédl a propátrával pohledem prázdnou vyasfaltovanou plochu s flíčky měsíčního svitu, kterou ne-

chali za sebou. Jakmile člověka jednou napadne, že na tmavém opuštěném místě není sám, je těžké vypudit tu představu z hlavy. Ale při pohledu na Cheryl, jak si špičkou jazyka olizuje rty, rychle přišel na jiné myšlenky.

„Doufám, že mi za minutku předvedeš, jakej jsi chlap,“ prohlásila.

S úsměvem jel dál.

Tentokrát zaparkovali na kraji příjezdovky, asi třicet metrů od parkoviště. Vpředu bylo vidět hlavní silnici, jak se kolem táhne jako šedá, měsícem ozářená stuha, ale všechno ostatní clonily husté kostlivé keře. Todd si chvatně rozepnul poklopec, stáhl si kalhoty ke kolenům a vzápětí i slipy. Jakmile se jeho penis probral k životu, Cheryl přelezla řadič páku a sedla si mu tváří v tvář do klína. Bez otálení do ní hladce vklouzl.

Rajtovala na něm a tiše sténala, objala ho kolem krku, vášnivě ho políbila na rty a pak se jejich jazyky propletly. Pevně stiskla víčka, aby ji nic nerozptylovalo a maximálně si užila každou milisekundu čiré rozkoše. Ale pak, bůhvíproč, oči zase otevřela.

Jen letmo, jen na moment – ale stačilo to, aby postřehla, že mají společnost.

V první chvíli si myslela, že ta vysoká postava s lesknoucíma se očima stojí na příjezdovce za nimi, ale vzápětí jí došlo, že vidí odraz v zadním skle. Postava stála před autem.

Jako by byli telepaticky propojeni, Todd taky postřehl, že se něco děje. Oči se mu rozlétly a zadíval se přes Cherylino strnulé rameno na postavu asi patnáct metrů od nich. Moc toho ve tmě nerozeznal, jen to, že je napjatá jako struna a stojí k nim natočená bokem. A ve zlomku vteřiny pochopil

Paul Finch

proč. Dotyčný napínal nějaký sofistikovaný moderní nástroj
a zdálo se, že si přitahuje k rameni provaz.

Todd zalapal po dechu.

Byl to luk s nasazeným šípem.

Ozvalo se tlumené brnknutí.

A čelní sklo se roztráštělo.

5. KAPITOLA

Když vás seřve detektiv superintendent Gemma Pipe-rová, tak to stojí za to. Nezískala přezdívku „Lvice“ jen tak zbůhdarma. Kdykoli se rozeřvala, tak se chodby Scotland Yardu třásly. A dokázala se trefně vyjadřovat, takže to nebyl jen neřízený proud vzteku; uměla volit tak šířavé výrazy, že i když si někoho jen přátelsky dobírala, náhodný posluchač by lupal po dechu.

A teď o přátelské dobírání nešlo.

Heck seděl osaměle před její kanceláří a poslouchal ten kravál. Boba Huntera si vzhledem k jeho hodnosti zavolala dovnitř prvního. Od té chvíle uběhla už nejmíň půlhodina a ještě pořád mu dávala co proto; její hlas se jako šlehy bičem nesl přes zavřené dveře až na hlavní chodbu oddělení sériových zločinů. Zdálo se, že od kritiky Hunterova vedení vyšetřování, konkrétně toho, jak ho nechal „tak kolosálně zpackat“, přešla prostě jen k nadávkám a urážkám. Vyjádření typu „nehorázně nafouknuté sebevědomí“, „přímo šaškovské ignorování protokolu“ a „neschopný, že mu není rovno“ rozhodně zněla velmi obecně.

Svým způsobem to bylo nefér, vždyť případ Maniaka z M1 se povedlo vyřešit. Důkazy posbírané v havarované dodávce, včetně pistole použité při všech vraždách, přesvědčivě vypovídaly o tom, že pachatelé byli skutečně bratři Savageovi. A co víc, soudní vyšetřování jejich úmrtí, které policejní tým zdrželo od návratu z Milton Keynes, dospělo přede dvěma dny k závěru, že umřeli nešťastnou náhodou, což by mělo utnout jakékoli další spekulace.

Potíž vězela v tom, že ačkoli Maniakův případ byl oficiálně uzavřen, média, která na něm celé měsíce hodovala jako hejno zdivočelých žraloků, nehodlala šťavnaté sousto jen tak pustit. Po skončení soudního vyšetřování se dostaly na veřejnost podrobnosti o průběhu policejní práce a novináři je fascinovaně studovali, odhodlaní najít chyby. Skoro se zdálo, jako by řádění dvou chladnokrevných zabijáků dostatečně nevysvětlovalo smrt osmi mladých chlapců. Bylo třeba nemilosrdně vynést na světlo jakákoli pochybení těch, kteří měli dopadení té vyřinuté dvojice na starosti, jako by jejich hříchy byly stejně hanebné jako vraždy samy o sobě.

Heck by to za normálních okolností bez remcání přijal – vždyť policajti mají v popisu práce chytat zločince, a když se jim to nedaří, je namíste ptát se proč. Jenže lov na Maniaka z M1 vyvolal v celé jižní Anglii paniku a vyšetřovací tým se ocitl pod neúnosným tlakem. V jednom kuse jim do práce někdo zasahoval, od zástupců justice až po politiky, a všichni, počínaje premiérem a konče bezvýznamnými delikventy, se hlasitě domáhali vyřešení případu. Vyšetřovatelé se ocitli na pokraji duševního i tělesného vyčerpání, takže nebylo divu, že se dopouštěli chyb – přepracovaní policisté neprověřovali všechna vodítka, zapomínali aktualizovat počítačové

soubory, neurvale zacházeli s nevinnými podezřelými a tak podobně.

Když se provalilo, že s Jordanem Savagem mluvili už v počátcích vyšetřování, ale pak ho jako podezřelého zavrhl, takže společně se svým bratrem mohl spáchat pět dalších vražd, měla média hotové žně.

„Keystoneští strážníci“, hlásal titulek nad fotografií známého otáčivého poutače Scotland Yardu, v narážce na partu ňoumů z němých grotesek. „Policie–Padouši 2:9“ křičel do světa další titulek. A pod ním stálo: „Jak se opovažují označovat se za vítěze?“ Heck se propadal hanbou, a přitom to byl on, kdo případ nakonec vyřešil.

Když se dveře Gemminy kanceláře otevřely a Bob Hunter prkenně vyšel ven, Heck nevěděl, kam s očima. Inspektor na něj mrkl, ale tvářil se jako spráskaný pes a z obličejů mu vyprchala všechna barva až na jasně růžové fleky na lícních kostech. Ukázal prohnutým palcem na pootevřené dveře za sebou, pak se otočil a pomalu, sklesle se šoural chodbou pryč.

Heck vstal, uhladil si vlasy a zaklepal.

„Ano?“ ozvalo se podrážděně.

Vešel dovnitř a zavřel za sebou.

„Aha, policista, co zatkl pachatele!“ pronesla Gemma. „Anebo něco v tom smyslu.“

V kanceláři měla jako vždycky vzorně uklizeno. Místnost byla zařízená prostě, snad až spartánsky, a na Gemminu vysokou hodnost byla překvapivě malá. Tím jednodušší samozřejmě pro Gemmu bylo, aby ji zaplnila svou kolosální osobností.

Superintendentka Gemma Piperová byla impozantní úkaz, přírodní živel. Pomáhala jí i její krása. Oplývala nepřehlédnutelným lvím půvabem (i odtud se vzala její přezdívka): měla bujnou hřívu zlatavých vlasů, modré oči, rudé rty, dokonale souměrný obličej, zkrátka všechny charakteristické rysy vytríbené ženské krásy, ale přitom ve výsledku působila dojmem válečnice, nikoli princezny. Nádavkem byla vysoká, s atletickou postavou, a oblékala se tak, aby to patřičně zdůraznila; muži se v její přítomnosti měnili v rosol, a to z mnoha důvodů. Heck to znal lépe než kdokoli jiný, protože svého času, před mnoha lety, sdílel s Gemmou život i postel.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji.

Ukázala na židli naproti svému stolu. Posadil se.

„Víš, proč jsem si tě sem zavolala?“ Předklonila se a udělala z prstů stříšku. Ve tváři byla bledá, ale vztek už z ní aspoň trochu vyprchal, nejspíš proto, že si zchladila žáhu na Bobu Hunterovi. Pořád ale mluvila výhrůžným tónem.

„Jo, vím.“

„Protože na tomhle...“ hodila před něj složku s materiály k případu Maniaka z M1 a ta přistála na stole jako dlažební kostka, „... by mělo stát *Kovbojové a indiáni*. Hlavně u té závěrečné pasáže. Však víš, tam, kde se škody šplhají do výše statisíců liber – kvůli zběsilé automobilové honičce, kterou jsi vyprovokoval. A kde dvojice pachatelů utrpí děsivá fatální zranění. Zabít dva hlavní podezřelé, Hecku... to je teda faux pas, které strčí do kapsy všechny ostatní zpackaniny, a že jich v tomhle případě bylo.“

„No...“ Heck bezmocně pokrčil rameny. „Měli hodně co ztratit. Nevzdali by se bez boje.“

„To chápu, ale stejně jsme zodpovědní za svoje činy.“

„Jestli se zodpovídáme veřejnosti, tak si nemusíme dělat starosti. Ta nemá námitky.“

„Veřejnost je děvka prodejná!“ Hlas se jí zase přiosřil. „Veřejnost se proti nám obrátí a rozcupuje nás na kusy, sotva uděláme něco, co se jí nelíbí. Netvrď mi, že veřejnost je naše kámoška, Hecku, protože rozhodně není.“

„Ale je ti přece jasné,“ Heck nasadil co nejuprímnější tón, „že jsem neměl na vybranou a musel jsem podezřelé pronásledovat?“

„I když byli ozbrojení a ty ne?“

„No... ano. Věděl jsem, že jdu do rizika, ale pořád to bylo menší riziko, než jakému by čelila veřejnost, kdyby ti dva zůstali na svobodě. Jestli tě to zajímá, tak kdybych je šel zatknout, vzal bych si s sebou ozbrojené posily. Jenže tak to nebylo.“

Gemma si to nechávala projít hlavou. Bylo nabíledni, že je názorově rozpolcená. Heckovo počínání, které vedlo k fatální nehodě, sice bylo zbrklé, ale zároveň prokázal pořádný kus odvahy a toho si u svých podřízených cenila.

„I kdyby podezřelí pláchli, nemohl jsem nechat zmizet tu dodávku,“ dodal Heck. „Byla plná fyzických důkazů.“

„Slavit její dopadení nebylo namístě, když přitom přišli o život dva lidé.“

„Já vím.“

Opřela se na židli. „Asi tě nepřekvapí, že Max Humphreys se – do jisté míry – distancoval od komentářů, které Bob Hunter pronesl na těch nemocničních schodech.“

„Ne, to mě vážně nepřekvapuje.“

Vrchní superintendant Max Humphreys z policejního oddělení Thames Valley, který vyšetřování případu Maniaka

z M1 formálně velel, Heckovi od začátku připadal jako chabý lídr; byl příliš starý a unavený, příliš chaotický a měl znepokojivou tendenci vyhýbat se odpovědnosti. Navzdory tomu ale bylo triumfální vystoupení Boba Huntera před novináři holý nerozum, zvláště vzhledem k tomu, jaká pochybení se posléze vynořila.

„Popravdě řečeno,“ pokračovala Gemma. „ani mě tolik netrápí, že ses účastnil té krajně neuvážené tiskovky. Víím, že jsi jednal na Hunterův příkaz, a konstáblové Quinnell i McCluskeyová mi potvrdili, že se ti ten nápad nezamlouval. Ale hodně mě trápí, jak celé to vyšetřování dopadlo. Měl to pro nás být zářez na pažbě, a místo toho jsme se ztrapnili. Novináři nás cupují na kusy.“

Heck si odfrkl. „Novináři mají taky máslo na hlavě – to oni vyrobili z Maniaka z M1 monstrem. To oni mu vymysleli tu přezdívkou, vyvolali paniku a odpor vůči gayům. Z jejich úhlu pohledu to skončilo až moc rychle. Přáli by si mnohem víc – veřejně propíraný soudní proces, exemplární trest, možná i odvolání, aby se to pořádně táhlo. A když o to přišli, hledají obětní beránky...“

„Už jsi skončil?“ zeptala se s povytaženým obočím. „Jeden by si myslel, že podle tebe bylo to vyšetřování zvládnuté na jedničku!“

Zavrtěl hlavou. „Vrchní superintendant Humphreys –“

„Já dobře víím o jeho nedostacích. V Thames Valley si to slízne stejně jako vy dva tady. Jenže Max Humphreys je venkovský balík, zatímco my máme být za experty. Radili jsme mu, v podstatě jsme místo něj vedli vyšetřování, a jak to tak vypadá, unikaly nám věci, které jsme měli přímo před nosem.“

Heck pokýval hlavou, s tím se nedalo nesouhlasit. „Proto jsem tři dny znova procházel všechny materiály. Nikdy dřív jsem nezažil případ, který by takhle uvízl na mrtvém bodě.“

„To byla chvályhodná iniciativa. Gratuluju. A myslím to vážně, Hecku.“ Povzdechla si a konečně z ní vyvětral vztek. „Kdybys to neudělal, bůhví, jak by celá ta záležitost skončila. Jenže – a je mi jasné, jak to zní malicherně, vzhledem k tomu, že jsi málem přišel o život – takhle by se oddělení sériových zločinů prezentovat nemělo. Jako banda buranů, co za sebou nechává spoušť. Zvlášť po tak zpackaném vyšetřování. Ani nemusím dodávat, že rodina Savageových volá po dalším prošetření. Koroner vyloučil jakékoli naše provinění, případ je oficiálně uzavřen a není v ničím zájmu dál do něj štourat, takže věřím, že to v tichosti vyšumí... a díkybohu za to. Ale je to otázka profesionality. Musíme se snažit zmatky a škody minimalizovat.“

„Už to někdo vysvětlil zločincům?“

Zase povytáhla obočí. „Pokoušíš se chytračit?“

„Ne. Uznej, že na tom něco je.“

„Zločinci nakonec dopadnou špatně tak jako tak. Já se jen bojím, aby spolu s nimi nedopadlo špatně i oddělení sériových zločinů.“

„Proč by mělo? Vrahy z M1 jsme zarazili...“

„A taky jsme zarazili Klub sympatáků – a koukni, jak negativní publicitu nám to přineslo.“

„Za to může Laycock.“

„Taky si to odskákal,“ opáčila. „A my všichni bychom si z toho měli vzít ponaučení.“

Heck se stisknutými rty přikývl. V tomhle měla pravdu, to bez debaty. Vyšetřování Klubu sympatáků, ve kterém se-